

NIEUWE AVONTUREN



# Lord Raffles

genaamd

## Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het diadeem van Baron Vermin

Nr 2227



WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.  
BELGIE: 6 Fr.





Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)  
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT  
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



# Lord Syster

genaamd  
**RAFFLES**

## DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

# Het diadeem van Baron Vermin

## HOOFDSTUK I.

### WILD OP HET SPOOR

Het was omstreeks elf uur in de avond, toen twee chic geklede heren de Cromwellstreet, een der voornaamste straten van Londen, afwandelden en ten slotte stilhielden voor een tamelijk smal, maar fraai herenhuis, dat, naar uit de koperen naamplaat viel op te maken, bewoond werd door Lord William Aberdeen, de bekende, vrijgevege, maar overigens als een weinig zonderling bekend staande filantroop.

De grootste van de heren, gekleed in rokcostuum, waarover hij met de onnavolgbare gratie, die het geheim van de ware adel schijnt te zijn, een lange, zwart lakense met donkerrode zijde gevoerde cape droeg, haalde aan een zilveren ketting een ring, waaraan zich slechts enkele sleutels bevonden, uit de zak en opende de deur. Onmiddellijk klonk een kort, knappend geluid en uit

de knop van de wandelstok stroomde een schitterende stralenbundel, die gericht werd op een hoek der vestibule, zodat de schakelaar van het elektrische licht direct zichtbaar werd. Een ogenblik later baadde de vestibule in een zee van licht en kon men de beide binnentredenden goed waarnemen. Lord Aberdeen, een rijzig man, met doordringende, grijze ogen, die somtijds een glans als van staal konden aannemen, kon hoogstens een jaar of vijftig geweest zijn. Zijn donker haar begon aan de slapen enigszins te grijzen, terwijl zich aan de ooghoeken die haast onzichtbare, maar voor de goede waarnemer toch onmiskenbaar kleine huidplooijs begonnen te vertonen, door de volksmond zo karakteristiek met de naam kraaienspootjes aangeduid. Hij scheen een weinig in gepeins verzonken en had al ge-



ruime tijd niet tot zijn metgezel gesproken, die thans naast hem op de grote, dikke gangmat stond. De metgezel was wel bijna een hoofd kleiner en liet, toen hij zijn glanzende, zijden hoed afnam een donkerblonde haardos zien, waaronder een paar blauwe ogen lachend de wereld inkeken. Hij was de vriend en secretaris van Lord Aberdeen, diens tweede ik, zijn rechterhand en onmisbare hulp bij talloze gelegenheden.

Officieel Londen kende de vriendelijke jongeman en hij stond buitengewoon gunstig aangeschreven bij tal van liefdadigheidsgenootschappen en dergelijke, die over de mildheid van Lord Aberdeen niet te klagen hadden en wiens giften hun altijd werden toegesonden door diens vriend Charles Brand die zijn geldzendingen altijd vergezeld liet gaan van een hoffelijk briefje. Ook hij was gekleed in rok, waarover hij een heel dunne, donkerkleurige overjas, met cape had geslagen. Zonder een woord te spreken gingen beiden de marmeren met een rood pluchen looper beklede trap op naar een hoger gelegen verdieping. Boven gekomen werd opnieuw een schakelaar omgedraaid, het licht in de vestibule beneden gedoofd en de plafonniers boven ontstoken.

Alles ging zo kalm en zeker, zo vanzelfsprekend, dat men onmiddellijk de indruk moest krijgen, dat in dit fraaie herenhuis de nieuwste vindingen waren toegepast, de vindingen van de moderne techniek, die het leven van de mens op elk ogenblik van de dag en nacht verfraaien en veraangenamen.

Zo was het ook inderdaad. Lord Aberdeen gold voor zijn vriend als een soort duizendkunstenaar. En met reden. Niet zodra was in de vaktijdschriften de beschrijving van een of ander nieuwigheid op mechanisch of elektrisch gebied verschenen, of Lord Aberdeen schafte zich de benodigde gereedschappen en materialen aan en zelden duurde het langer dan een paar dagen of zijn huis was wederom verrijkt met een nieuwe uitvinding, die, gevoegd bij de vele andere toepassingen, die in de loop der jaren waren aangebracht, het geheel tot een soort toverpaleis maakten, en waar

men slechts op deze knop behoefde te drukken of die schakelaar om te draaien om datgene in werkelijkheid te zien, wat slechts de stoutste fantasie zich in overmoedige ogenblikken durfde denken. Het gebeurde echter vaak, dat Lord Aberdeen van al die nieuwe uitvindingen een weinig afkerig scheen en de voorkeur gaf aan het eenvoudige bestaan van de meeste stervelingen. Zo was het ook heden avond met hem gesteld en om die reden had hij dan ook gebruik gemaakt van de trap en niet van de elektrische lift, die hem in een oogwenk naar boven had kunnen voeren.

Beiden traden een grote, eenvoudig, doch fraai gemeubelde kamer binnen. Het vertrek was als herenkamer ingericht en in een der hoeken stonden twee fraai gebeeldhouwde bureaux-ministres aaneengeschoven, de werktafel van mylord en zijn vriend.

Zij lieten zich elk in een der reusachtige met leer beklede clubfauteuils neervallen, na zich van hoed en overjas te hebben ontdaan. Nog steeds hadden geen van beiden een woord gesproken, ofschoon Brand nu en dan steelsgewijze een blik wierp op zijn vriend, om als het ware diens gemoedstoestand van het gelaat af te lezen.

Lord Aberdeen scheen in diep gepeins verzonken en het duurde wel tien minuten voor hij zijn hoofd ophief en zijn ogen, die al die tijd niets schenen te hebben gezien, weer de oude levendige glans vertoonden.

— Bah! Muziek maakt sentimenteel, Charles, begon hij op luchtige toon, hoe vond jij vanavond die Nederlandse violist,... hoe heet hij ook weer... Herman Krebben?

— In één woord schitterend. Ik weet niet wat ik meer moet bewonderen, zijn gaven als virtuoos of als romantieus. Ik vond de uitvoering van het vioolconcert van Beethoven eenvoudig onovertroffen; zelden heb ik van een stuk muziek zo genoten.

— Zo is het mij vanavond ook gegaan, Charles en daarom zal ik zorgen, dat zo iets niet meer voorkomt. Het brengt allerlei zonderlinge gedachten in



je hoofd en je gaat je zelf afvragen of het leven, dat ik leid niet veel beter had kunnen besteed worden, door het aan de kunst te wijden.

— Aan de kunst te wijden?

Brand deed die vraag op zo komische wijze en bleef na het uitspreken van die woorden zo grappig met een open mond zijn vriend aankijken, dat deze plotseling het uitproestte en lachend zei:

— Charles, doe gauw je mond dicht of ik gooi er een aardappel in. Vreselijk, wat heb je zo een intelligent gezicht.

Brand begon nu ook te lachen en de stemming was ineens omgedraaid.

— Maar alle gekheid op een stokje, Edward, je sprak daareven van, aan de kunst wijden, wat bedoelde je daar eigenlijk mee? Was je dat ernst?

— Ongetwijfeld. Ik was zoeven volstrekt niet in een stemming om te schertsen en meende wat ik zei. Ik heb in mijn jeugd een zeer deugdlijke muzikale opleiding genoten, maar mijn... hm... bijzondere neigingen hebben mij een andere kant opgedreven, zodat ik niet eens meer weet of ik nog wel tot musiceren in staat zou zijn. Maar we kunnen het toch voor de aardigheid nog eens beproeven; ik ben nu juist in de stemming en zo'n gelegenheid mag niet verzuimd worden.

De lezer zal allicht met enige verbazing hebben kennis genomen van het feit, dat Brand zijn vriend met de naam Edward aansprak, inplaats van William zoals men had kunnen verwachten. Toch was dit iets heel gewoons. De naam William Aberdeen was niet anders dan een schuilnaam van de Grote Onbekende, de Gentleman Inbreker, van John Raffles, eigenlijk geheten Lord Edward Lister. Deze man, een genie, zoals de wereld er weinige gekend heeft, was zelfs voor zijn vriend, die hem toch dagelijks gadesloeg, een raadsel, elke dag bijna ontdekke hij een nieuwe zijde aan zijn karakter en telkens werd hij zo mogelijk met nog meer respect jegens zijn trouwe vriend vervuld. Ook deze avond zou hij hem weer verbaasd doen staan.

Raffles, wij zullen hem nu zo noemen, had de brede schuifdeuren geruisloos vaneen doen schuiven door even op een onzichtbare veer te drukken, die zich in een der zijpanelen bevond en trad de achter zijn studeervertrek gelegen kamer binnen.

Raffles nam plaats voor de fraaie, palissanderhouten vleugel en liet zijn lange, spitse, fraai gevormde vingers enige ogenblikken als tastend over de toetsen gaan. Toen, plotseling, schitterde een vreemd vuur in zijn grijze ogen, met een krachtig, doch soepel gebaar sloeg hij enige accoorden aan en weldra klonk de tedere, innige melodie van Paderewski's Menuet door de kamer.

Charles Brand, die hem gevolgd was en al zijn bewegingen met onverholen verwondering had gadeslagen, stond als versteend. Midden in de kamer, zonder ook maar een enkele beweging te maken, had hij de ogen strak gevestigd op de man achter het instrument en dronk de zoete tonen, die hij er aan ontlokte. Tot tweemaal toe speelde hij de melodie over, tot hij plotseling met een paar ruwe aangeslagen accoorden eindigde, opstond en zich in een fauteuil wierp.

Enige ogenblikken was het stil in de kamer, toen scheen Brand langzaam uit de betovering, waarin de muziek hem gevangen had, te geraken en hij naderde zijn vriend, die stil voor zich uit zat te staren.

— Dat was mooi, Edward, bij de hemel, dat was mooi! Dat was zelfs mooier dan ik het ooit van Paderewski zelf heb gehoord. Je bent een muzikaal genie en ik vind...

— Ja, jij vindt natuurlijk ook, dat het een schande is, dat ik dat gedeelte van mijn opvoeding zo schandelijk verwaarloos, zei Raffles bijna ruw, en daarom, zoals ik zoeven al heb gezegd, zal ik maken, dat zo iets niet meer voorkomt. We gaan voorlopig maar niet naar zo'n concert. Ik zou er misschien de smaak van beet krijgen en zodoende die arme artisten, wier bestaan dikwijls toch al niet te rooskleurig is, concurrentie aandoen, terwijl ik mijn andere gaven veel beter kan besteden om rijke



nietsnutters van een gedeelte van hun geld te ontlasten en dit ten goede te laten komen aan liefdadigheidsinstellingen en hospitalen, terwijl het tevens mijn zucht naar avonturen bevredigt. Dus, genôeg daarvan en geen woord meer er over. Laten we maar eerst eens zien wat de post vanavond heeft gebracht.

Deze woorden sprak hij, toen Gaston zijn getrouwe en enige kamerdienaar, na bescheiden op de deur getikt te hebben, op een zilveren blad enige brieven, couranten en tijdschriften binnenbracht.

De beide vrienden staken een sigaret op en waren weldra met het uitzoeken der paperassen bezig.

Plotseling slaakte Raffles een uitroep. Hij had een grote enveloppe in de hand aan de achterkant waarvan Brand een gouden baronnenkroontje zag schitteren. Binnen enkele ogenblikken had Raffles kennis genomen van hetgeen de enveloppe bevatte en keek hij Brand met een paar ogen, die van ingehouden humor schitterden aan, Raffles was weer de oude!

— Zeg Charles, begon hij, heb je er deze week niet over geklaagd, dat het hier in Londen zo eentonig begon te worden?

— Ja zeker, luidde het antwoord, en dat is toch ook zo. Ik ben helemaal niet tegen een beetje kalmte en rust, maar dan liefst ergens buiten in de bossen of aan het strand. Waarom gaan we niet eens een maandje naar een van je buitenverblijven in Kent of naar een gezellige badplaats, Brighton, bij voorbeeld. Vervelen behoeven we ons daar ook niet, want het is, zoals je je nog wel herinneren zult, menigmaal gebeurd dat we daar een of ander fijn avontuurtje beleefden, dat we zo « en passant » mee konden pikken. Heb je daar misschien een uitnodiging voor iets dergelijks, dat je het gesprek daar zo ineens op brengt?

— Juist geraden, Charles, maar nu moet je nog eens je best doen en ook eens trachten te raden wat voor een soort uitnodiging het is.

— Ja, dat is me ook een opgaaf, hoe

kan ik dat nu in 's hemelsnaam weten... wacht eens, zou het ook kunnen zijn... hier begonnen de ogen van Brand ondeugend te schitteren, want hij had steelsgewijze een blik geworpen op de enveloppe, die met de adreszijde naar boven op de grond was gegleden en gezien, dat er een Nederlandse postzegel op geplakt was... zou het ook kunnen zijn, dat die uitnodiging van een vriend uit Holland kwam?

Nu was het Raffles' beurt om verbaasd te zijn en onwillekeurig keek hij zijn vriend een ogenblik met open mond aan.

— Gauw die mond dicht, Edward, of ik gooi er een aardappel in, zei Brand ondeugend en beide mannen barstten in een gezonde schaterlach uit. Op dat ogenblik zag Raffles de op de grond gevallen enveloppe en begreep, dat Brand hieraan zijn wijsheid dankte.

— Maar ik zal toch op je moeten letten, je wordt een volleerd detective, Charles, zei Raffles, toen ze uitgelachen waren.

— En nu ter zake; ja, ik heb een uitnodiging gekregen van Baron Villefranche Vermin de Ranchatte Néancourt, om...

— Hé, van wie, wat, hoe, waarom? Grote goden, wat een naam. Die kan geen sterveling onthouden.

— Neen, Charles, daar heb je gelijk in, ik kan het ook niet en wanneer me eens een oude dag beschoren is en ik me uit de wereld terugtrek, dan denk ik de rest van mijn levensdagen te besteden om die naam te leren onthouden. In afwachting daarvan zal ik me maar houden aan mijn gewoonte en dat heerschap eenvoudig baron Vermin noemen. Ken je Frans, Charles?

— Nu, dat weet je toch wel, Edward, antwoordde Brand op verwijtende toon.

— Ja natuurlijk, neem me niet kwalijk, maar geef je die naam Vermin dan niets te denken? Wat betekent Vermin in het Frans?

— En ik dacht, dat die baron in Nederland woonde?

— Jawel, maar hij is van Franse origine; vooruit, kom op met je Franse taalkennis.



— Vermin, dat is... dat is... o ja, ik weet het al dat is ongedierte...

— Juist. Ongedierte. En in figuurlijke zin: Uitvaagsel, gespuis. Nu, dat komt goed uit en wat mij betreft, vervolgde Raffles met z'n tanden op elkaar geklemd, mag je hem zo in werkelijke en figuurlijke zin aanspreken, het past allebei.

— Dus mijnheer de baron is zoveel als een schurk?

— Iets van die aard? Hij is de grootste schurk, die er op Gods mooie wereld rondloopt en nog wel een van het soort waarop de justitie geen of weinig vat heeft.

— Nu, het spijt me dat van je te horen, ik had al gedacht, dat we een uitstapje gingen maken naar Holland. Ik zou het wel leuk gevonden hebben, want ik ben er, geloof ik, nog nooit geweest en Holland moet heel mooi zijn.

— Maar wie zegt dat, amice? Ik ga er juist wél naar toe. En jij gaat met me mee. Ik heb met m'n baron nog een oude rekening te vereffenen en dat kan ik en passant opknappen.

— Mag ik ook weten hoe het komt, dat hij je uitnodigt. Is daar een bepaalde reden voor?

— Ja zeker, zijn dochter gaat trouwen en nu heeft hij al zijn adellijke vrienden uitgenodigd om het feest luister bij te zetten.

— En wanneer is dat feest?

— Over drie dagen.

— O, dan hebben we nog een zee van tijd!

— Dat wil zeggen, Charles, jij hebt de tijd, maar ik heb nog het een en ander te doen en we dienen er toch de dag van te voren heen te gaan.

— Dus overmorgen?

— Neen, eigenlijk morgenavond, want ik heb veel zin om met een van de boten van de Batavierlijn te gaan, die op Rotterdam varen. Dat moet om deze tijd van het jaar een aardig tochtje zijn.

— Dus we gaan niet met de Duivel der Lucht, onze trouwe vliegmaschine?

— Neen, ik denk het niet. Wil jij Henderson nog even laten weten, dat hij morgen Gaston moet helpen met de koffers in te pakken? En wat zou je er verder van zeggen als we eens naar bed gingen? Het is al laat en ik heb morgen nog heel wat te doen.

Een kwartier later was alles in huis stil, de bewoners waren ter ruste.

## HOOFDSTUK II.

### GEHEIMZINNIGE VOORBEREIDINGEN

Toen Charles Brand de volgende ochtend de eetzaal binnentrad, zag hij onmiddellijk, dat Raffles reeds ontbeten had. De kamer was leeg en blijkbaar was zijn vriend dus reeds uitgegaan, iets dat betrekkelijk zelden voorkwam en Brand dus stof tot denken gaf. Hij begon te ontbijten, maar het smaakte hem niet en telkens vroeg hij zich af wat toch wel de reden kon zijn, dat Raffles er zo vroeg en zonder hem ervan in kennis te hebben gesteld, op uitgetrokken was. Hij riep zich het gesprek van de vorige avond nog eens voor de geest, maar hoe hij ook vorste en zocht hij kon niets vinden, dat er op wees,

dat er belangrijke gebeurtenissen op til waren. Wel herinnerde hij zich, dat Raffles er van gesproken had, dat hij de tijd, die hem nog scheidde van hun uitstapje naar Holland, nodig zou hebben om het een en ander in orde te maken, maar hij had hierop niet veel acht geslagen en hij herinnerde het zich pas nu hij er ernstig over nadacht. Toen hij gedaan had, belde hij en Gaston verscheen.

— Weet je ook waar mylord naar toe is gegaan, Gaston? Tot mijn verwondering zie ik, dat hij al weg is, terwijl mij niets bekend is van een bijzonder geval. Is er vanochtend ook iets ge-



beurd, dat hierop betrekking kan hebben?

— Neen, mijnheer. Niets bijzonders. Mylord kwam heel vroeg beneden, ontbeet vlug en ging heen, nadat hij vluchtig de post had ingezien.

Hiermede was het gesprek afgelopen en Gaston ging de kamer uit om pas terug te keren, en het servies op te ruimen, nadat Brand naar het studeervertrek was gegaan, om zich aan zijn bezigheden te begeven.

Die bezigheden waren niet gering en alleen een handig en geroutineerd man als Charles Brand kon er zo vlug mee over weg, dat hij nog genoeg van zijn tijd overhield om zijn vriend op diens meestal zeer avontuurlijke tochten te vergezellen. Toen hij het laatste onderwerp had ingeschreven, sloeg de klok in de gang juist half elf.

Brand stond op en liep de kamer een paar malen op en neer om zijn benen wat uit te strekken. Toen hij zich weer aan zijn werk wilde begeven en naar zijn bureau toeging, bedacht hij zich een ogenblik en ging het vertrek uit.

De waarheid was, dat hij zich niet op zijn gemak gevoelde. Gewoonlijk verichte hij zijn bezigheden in tegenwoordigheid van Raffles.

Gaston, die hij eerst aansprak, wist echter nog van niets, zodat hij een praatje ging maken met Henderson, die bezig was met het onderhoud der automobielen in de garage achter in de tuin. Zonder zijn vragen op de man af te stellen, begreep Brand weldra, dat Henderson van niets wist, zodat hij ook hier onverrichterzake moest terugkeren. Zuchtend besloot hij zijn werkkamer op te zoeken. Op zijn weg daarheen moest hij voorbij het tuinhuis, dat aan de garage grensde en waaronder het geheime laboratorium was gelegen.

Zonder dat hij hiervoor een bepaalde reden had, zwierf Brand het tuinhuis in en liet zich even in een der gemakkelijke rieten stoelen zakken. Enige ogenblikken zat hij zo in gepeins verzonken, tot hij plotseling het hoofd oprichtte alsof hij scherp naar iets luisterde. Zijn geoefend oor had een zwak geluid opgevangen, hetwelk hij trachtte

te identificeren. Het klonk als een zacht tikken, niet regelmatig als van een of ander uurwerk, maar bij tussenpozen en met ongelijke snelheid.

Zou Raffles dan toch thuis zijn? Deze vraag stellen en trachten haar beantwoord te krijgen, was voor Brand hetzelfde en het volgende ogenblik had hij een geheime veer laten werken, waardoor zich een tegel in een hoek van de vloer verhief, vervolgens om een onzichtbare as draaide, waardoor een opening ontstond, die via een stevig trapje van dun staal, naar beneden voerde. Toen hij het trapje was afgegaan, liet hij het geheime luik weer werken en draaide toen eerst het elektrische licht op.

Het was een voorzorgsmaatregel, die de beide vrienden nimmer verzuimden te nemen, zelfs al was er niemand, zoals ook thans, aanwezig om hen mogelijkerwijze te bespieden.

De eikenhouten deur met zwaar ijzeren beslag, die toegang gaf tot het eigenlijke laboratorium, was gesloten en Brand gaf het gewone sein om binnengelaten te worden. Hij drukte op de knop boven de elektrische schakelaar en een geel lampje begon te gloeien. Hij wist, dat ditzelfde ook binnen geschiedde en hij wachtte op het ontgloeien van het groene lampje ten teken, dat het sein gezien was en de zich anmeldende binnen zou worden gelaten. Maar wie beschrijft zijn verbazing, toen niet het groene lampje, maar het rode begon te gloeien ten teken, dat hij, die zich daarbinnen bevond, niet gestoord mocht worden. Dat was gedurende zijn langdurige samenwerking met Raffles nog pas één keer gebeurd en wel gedurende het begin van hun verbond, toen Raffles Brand een paar keer op de proef had willen stellen.

Brand gevoelde zich teleurgesteld. Had hij het vertrouwen van zijn vriend verloren? Waarom was hij vanochtend uitgegaan, zonder hem daarvan iets te zeggen? En waarom was hij vervolgens weer even geheimzinnig thuis gekomen en had hij zich, zonder er iemand van in kennis te stellen, in zijn laboratorium opgesloten? Nadat hij even zijn



gezond verstand had laten werken, begreep hij, dat dit niet zou zijn geschied als Raffles daar geen bijzondere reden voor had en hij besloot maar weer naar zijn werk terug te keren.

Een uur verliep voor hij er weer aan dacht op de klok te zien. Het was dicht bij twaalfen, toen hij het laatste tijdschrift uit zijn hand legde. Hij constateerde zuchtend, dat hij nog steeds niets van Raffles gehoord had en begon de nummers in te schrijven, toen hij plotseling bemerkte, dat een der tijdschriften ontbrak. Hij ging onmiddellijk naar beneden om te informeren bij Gaston of dit nummer misschien niet bezorgd was geworden, maar Gaston, die nooit iets hoorde of zag wat hem niet direct aanging, wist van niets, zodat Brand besloot te telefoneren naar de boekhandelaar, die de abonnementen bezorgde. Hem werd echter de besliste verzekering gegeven, dat het tijdschrift bij de andere was geweest, doch dat een tweede exemplaar binnen een half uur zou kunnen worden bezorgd. Brand accepteerde dit aanbod echter niet, daar het hem te binnen schoot, dat Raffles' afwezigheid met het ontbreken van dit tijdschrift in verband kon staan, m.a.w. dat zijn vriend het tijdschrift had meegenomen. Hij begaf zich nu naar boven naar de « Sterrenwacht », inspecteerde daar de instrumenten en toestellen en ziende dat het fraai weer was, besloot hij de lunch te gaan gebruiken in de Windsor Club, de inwendige hoop koesterende, dat Raffles daar ook omstreeks dat uur zou verschijnen.

Dit geschiedde echter niet en Brand moest zijn tweede ontbijt in eenzaamheid nuttigen. Na een wandeling langs de Serpentine in Hyde Park keerde hij naar huis terug; de ware animo was er niet; hij liep zich een weinig te vervelen. Thuis was alles kalm en vredig. Gaston was bezig met het pakken der koffers. Henderson was uitgegaan. Toen hij het tuinhuis binnenliep, hoorde hij nog steeds flauw het onregelmatige tikken, ten bewijze, dat Raffles zijn arbeid, welke die dan ook wezen mocht, nog niet gestaakt had. Hij ging naar zijn kamer en overlegde met zich zelf,

waarmede hij de middag zou doden. Bedenkende, dat hun uitstapje hen op een nog nauwelijks betreden terrein zou brengen en dat het toch altijd goed is de omgeving te verkennen, ging hij naar de kaartenkamer om daar een grote, zeer duidelijk bewerkte kaart van Nederland te raadplegen.

Het kasteel van Baron Villefranche aangeduid op de uitnodigingskaart met de naam « Huiuze Geerenstein » vond Brand op de kaart aangetekend tussen Utrecht en Amersfoort; hij wist dat dit een der schoonste plekjes is van Nederland en wreef zich in de handen bij het vooruitzicht van enige dagen landelijk genoegen. Toen inziende, dat hij de gehele namiddag op zich zelf zou zijn aangewezen, daar nog niets er op wees, dat Raffles te voorschijn zou komen, nam hij daarom een der pas verschenen boeken van een bekend auteur uit de bibliotheek, wierp zich in een fauteuil en begon te lezen. Het duurde niet lang of het boek gleed hem uit de vingers; Morpheus had zich over de arme baneling ontfermd en hij bleef een paar uur slapen, zo diep, als alleen een gezond mens, wiens geweten door niets wordt verontrust, kan slapen.

Toen hij de ogen opsloeg, wees de pendule, een prachtig ouderwets uurwerk, versierd met bronzen en vergulden figuren uit het Franse empire-tijdperk, vier uur. Bijna op hetzelfde ogenblik trad Raffles de kamer binnen. Hij zag er opgewekt uit en knikte zijn vriend met een olijke glimlach toe.

— Een uiltje geknapt, Charles? Nu, je hebt gelijk, hoor, ik zou het in jou plaats ook hebben gedaan, het is geen manier om iemand zo'n hele dag aan zijn lot over te laten.

De scherts van Raffles sneed Brand eigenlijk de pas af naar de reden van zijn afwezigheid te vragen en Brand besloot kalm af te wachten of zijn vriend er zelf over zou beginnen. Maar dit gebeurde niet.

Brand had 's morgens reeds met enige verwondering gezien, dat er die dag thuis gedineerd zou worden, iets wat zelden gebeurde wanneer de vrienden op reis gingen.



Na het diner volgden de gebeurtenissen elkaar snel op. De koffers werden gehaald, de inhoud vluchtig gecontroleerd en in orde bevonden. Daarna verscheen Henderson met de Rolls Royce de snelste wagen van de garage, om hen naar Folkestone te brengen, waar zij de nachtboot zouden nemen naar Rotterdam. Terwijl Gaston en Brand bezig waren met de koffers, zette Raffles zich voor zijn bureau, nam zijn blocnote en stelde met behulp van zijn codeboekje, dat hem nooit verliet, een cijfertelegram samen, dat hij aan Gaston overhandigde, om het direct na hun vertrek te verzenden. Enkele ogenblikken later waren zij vertrokken.

Na een verrukkelijke rit door het schone Graafschap Kent kwamen zij te Folkestone aan en scheepten zich onmiddellijk in. Hun twee-persoons hut was ruim en comfortabel ingericht en nadat zij hun koffers gerangschikt hadden, begaven de vrienden zich aan dek. Zij hadden nog een half uur de tijd voor de boot zou vertrekken.

Het was op dat ogenblik, dat Raffles begon te spreken over het onderwerp, dat Brand ondanks zichzelf geheel vervulde, n.l. de geheimzinnige teruggetrokkenheid van Raffles gedurende de gehele dag.

— Charles, aldus begon Raffles, je zult het alles behalve vriendelijk van me hebben gevonden, dat ik je vandaag zo aan je lot heb overgelaten, zonder je de reden daarvan mede te delen. Je hebt vanochtend, toen je in het portaal van het laboratorium het rode lampje zag gloeien, je zelf afgevraagd wat me in 's hemelsnaam bezieldde om zo tegen m'n gewoonte in me op te sluiten en te gaan werken, zonder jou op de hoogte te stellen.

Brand maakte een afwerend gebaar, dat zijn vriend stuitte.

— Neen, Charles, je behoeft je niet te verontschuldigen, ik vind dat heel begrijpelijk, ik zou in jouw plaats hetzelfde hebben gedaan en je zult me moeten toegeven, dat ik de spijker op de kop heb geslagen. Zeg eens of het niet waar is?

— Ja, nu je het me zo op de man afvraagt, antwoordde Brand, moet ik eerlijk bekennen, dat ik aanvankelijk een beetje ontstemd was, een beetje wrevelig, maar ik liet gauw mijn gezond verstand werken en ging toen begrijpen, dat je voor dit alles een gegronde reden moest hebben, zodat mijn ontevredeneid spoedig plaats maakte voor berusting, zoals een waardig... secretaris past

— Ho, ho, amice, niet zo officieel asjeblijft. Zeker, je bent mijn secretaris, maar toch alleen van wege een praktische verdeling van werkzaamheden, boven alles ben en blijf je mijn vriend en dat ik je in alles vertrouw, zal ik je nu bewijzen. Kijk eens, wat zeg je hiervan?

Hij haalde zijn blocnote uit zijn binnenzak en liet Brand de doorslag zien van het cijfertelegram, dat hij, voor zij Londen verlieten, had opgemaakt.

Brand nam het aan, zette zich op een der banken, die op het wandeldek stonden en begon het te lezen. Raffles keek intussen over de reling naar het drukke gedoe op de kade, dat door de vallende duisternis langzamerhand aan zijn ogen werd onttrokken.

Het duurde niet lang of Brand gaf hem zijn blocnote terug. Raffles keek hem lachend in het verwonderde geslaat.

— Ik moet je eerlijk zeggen, Edward, ik snap er geen bl.. van, ik...

— Kalm aan, beste jongen, blij bedaard, ik zal je uit de droom helpen. Zoals je gezien hebt, is dit een telegram aan Scotland Yard, waarin ik onze geachte politie-organisatie de raad geef iemand naar Huize Geerenstein te zenden, omdat daar een grote diefstal op het punt staat te worden gepleegd door een internationale dief van reputatie met wiens arrestatie ze een prachtige slag kunnen slaan.

— Ja, dat heb ik gelezen, zei Brand, maar in de eerste plaats vraag ik me af, hoe je dit weet en ten tweede om welke reden je tussenbeiden komt, dat is toch je gewoonte niet.

— Dat zal ik je vertellen, Charles, luister maar eens goed.



Midderwijl waren de trossen, die het schip aan de kade meerden, los gegooid en was de tocht naar Holland 'n volle ernst aangevangen. Raffles keek om zich heen en zag, dat op een enkele passagier na, allen, die aan dek hadden vertoefd, naar beneden waren gegaan, om de overtocht in hun hutten en als het kon slapende te volbrengen.

Op het dek heen en weer wandelende in de zoele Augustusnacht, terwijl een zacht windje van landzijde hun wangen streelde konden de beide vrienden ongestoord praten, zonder vrees behoeven te koesteren, dat hun gesprek door onbescheiden oren zou worden opgevangen.

— Kijk eens, Charles, zoals je weet, heb ik die oude zondaar van een baron die, tussen haakjes, weduwnaar is en naar wiens kasteel we op het ogenblik onderweg zijn, een schavuit genoemd en niet zonder reden. Hij is niets meer of niets minder dan een parvenu, die door zijn geld een arme adellijke bloedverwant van zijn vrouw heeft kunnen overhalen diens adelbrieven te verkopen. Hij heeft er schandelijk weinig voor betaald, maar zijn bod werd aangenomen, omdat zijn bloedverwant, om zijn naam en eer te redden, direct een bepaalde som gelds nodig had om enige ereschulden te betalen. Hij wist dat en profiteerde van de gelegenheid. Hij is nu, ook in rechten, het hoofd van het verarmde geslacht geworden en kan het zonder wroeging aanzien, dat alle baronnen, freules en jonkers van zijn naam armoe lijden. Hij trekt er zich niets van aan. Daar komt nog iets anders bij. Enige tijd geleden heeft hij een kolossale erfenis gekregen, n.l. een familie-kleinood, bestaande uit een diadeem van platina, bezet met diamanten van het zuiverste water, waaronder een van bizondere grootte. Het is de zg. «Florentijner» en op drie na de grootste diamant ter wereld. Zijn naam draagt hij sinds de tijd, dat hij in het bezit was van de rijkste familie in Florence, de Medici. Vroeger heeft de diamant behoord aan Karel de Stoute van Bourgondie, die hem in de slag van Granson verloor. Een zwarte soldaat

vond hem, maar verkocht de edelsteen, de waarde er niet van kennende, voor een florijn, vandaar de naam Florentijner. Hij is toen in handen gekomen van verschillende meer of minder beroemde personen, tot hij eindelijk in het bezit geraakte van het geslacht Villefranche de Vermin. Toen hij dit familiestuk erfde, dacht de hele familie, dat onze nieuwbakken baron er hun allen een zekere vergoeding in geld voor zou geven, maar: ho, maar! Alles is bij het oude gebleven... Om nu die oude gierigaard voor zijn inhalligheid te straffen, ben ik op het idee gekomen om van mijn verblijf op zijn landgoed gebruik te maken, om het diadeem weg te nemen, dan zal ik het met de arme bloedverwanten wel goed maken... Ik weet alleen nog niet hoe ik de zaak zal inpikken.

— Maar beste Edward, dat telegram aan Scotland Yard dan? vroeg Brand. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik er niets van begrijp. Je komt er tegenover mij eerlijk voor uit, dat je nog niet weet, hoe je de zaak zult aanpakken en nu ra je bovendien nog de politie waarschuwen om een oog in het zeil te houden, ik ben de kluts kwijt... en jij, geloof ik, ook.

— Neen, Charles, dat ben ik niet. Ik vond het niet eerlijk tegenover me zelf om daar in een vreemd land, waar niemand mij kent en waar bijna nooit een belangrijke diefstal geschiedt, zodat de waakzaamheid van de politie bij die stand van zaken wel moet verslapt zijn, of ten minste niet zo groot kan zijn als b.v. bij ons in Engeland, ik zeg, ik vond het niet eerlijk om daar misschien maar zo heel gemakkelijk, mir nichts, dit nichts, een grote slag te slaan en daarom besloot ik de politie te waarschuwen. Ik heb dat gedaan ter wille van de sport, want je weet, niet waar, hoe moeilijker een geval is, hoe meer ik me er toe aangetrokken gevoel. Maar je moet me even excuseren, amice, ik moet een radiotelegram aan de marconist brengen.

Voor Brand kon antwoorden, was Raffles al weg. Zijn vriend, alleen geble-



ven, ging voort met het dek op en neer te wandelen.

Hij was slechts een paar minuten alleen geweest, toen hij Raffles weer zag aankomen.

Zonder een woord te spreken overhandigde hij zijn vriend zijn blocnote met de doorslag van het radiogram, dat hij zoeven verzonden had. Wederom ging Brand aan het ontcijferen; hij was er spoedig mee klaar, want het bevatte slechts enkele woorden. Na de ontcijfering las hij met half luide stem:

« Politie Bureau Scotlans Yard Thames Embankment Londen Afdeling Internationale Recherche stop. Beschouw mijn vorige telegram als niet afgezonden stop. Hulp overbodig stop. Jansen.»

— Wat betekent dat nu weer, Edward? Heb je je bedacht en werk je toch maar liever zonder een hinderlijk politietoezicht? Nu, ik voor mij vind, dat je daarin groot gelijk hebt. Wie weet hoe 'n moeilijk geval het wordt, zelfs al kun je geheel vrij werken.

Raffles begon te lachen.

— Maar beste Charles, nu moet ik bekennen, dat je me toch tegenvalt wat mensenkennis betreft. Je vergeet één ding, namelijk dat politieagenten, zelfs al zijn zij nog zo knap, toch ook maar mensen zijn en alle gebreken hebben, die des mensen zijn. Stel je nu eens voor dat jij een telegram ontvangst van een onbekende, want die naam Jansen is natuurlijk gefingeerd. Ik heb die naam gekozen, omdat er honderden, neen duizenden mensen in Nederland zijn, die zo heten; die naam is er net zo algemeen als Brown of Smith bij ons. Welnu, stel je voor, dat jij een telegram krijgt met zo'n algemene, niets zeggende naam ondertekend. Je denkt natuurlijk aan een mystificatie en deponeert het regelrecht in de prullemand. Maar krijg je nu daar vlak bovenop een telegram met dezelfde ondertekening, dat het tegenovergestelde inhoudt van het eerste, dan krijgt de zaak onmiddellijk een verdacht tintje en zodra het dat heeft, dan wordt er aandacht aan gewijd. Je zult zien, dat ik gelijk heb. Maar hoe zou je het vinden als we eens naar beneden gingen, onze hut opzoch-

ten en proberen wat te slapen?

— Mij goed, Edward, ofschoon ik nog niet de minste slaap heb.

— Neen, dat begrijp ik, als je zo de halve dag verslapen hebt, dan kan je 's avonds gemakkelijk wakker zijn. Maar ik heb een welbestede dag achter de rug en verlang naar m'n mandje.

— Goed, dan gaan we maar, ofschoon ik je zeker nog wel even er aan mag herinneren, dat je me nog steeds niets verteld hebt van je werkzaamheden van vandaag. Of was het je bedoeling die nog geheim te houden?

— Vindt je het erg vervelend, Charles, als ik daarop bevestigend antwoord? Je moet goed begrijpen, waarom ik er de voorkeur aan geef om er voorlopig nog niet over te spreken. Niet zozeer om het geheim te houden, als wel om een reden van persoonlijke ijdelheid. Ik ben vandaag met iets bezig geweest, dat me daar ginds op Geerenstein waarschijnlijk uitstekend tepas kan komen. Zoals ik je zei, weet ik nog niet hoe ik daar werken moet, dat zal van allerlei omstandigheden afhangen. A propos, hoe vind je het? Ik wil het als huwelijksgeschenk aan de bruid geven.

Dit zeggende haalde hij een klein étui uit zijn vestzak, opende het en hield het Brand voor.

Deze slaakte een zachte kreet van verwondering. In het geopende étui rustte op het blauw fluwelen bekleedsel een eenvoudige, smalle gouden ring, maar bezet met een prachtige grote brillant van het zuiverste water. In de stralen van de enkele elektrische lampen, die tegen de zoldering van het wandeldek gloeiden, straalde en flonkerde het juweel met een zeldzame gloed.

— Ik ga er hoe langer hoe minder van begrijpen, Edward, zei Brand, zijn vriend verbaasd aanzijnde, terwijl deze het étui weer in zijn vestzak stak. Je bent op weg om baron Vermin een stel kostbare diamanten, waar hij volgens jouw mening geen recht op heeft, af te nemen en tegelijkertijd ga je zijn dochter een prachtig en kostbaar kleinnood schenken. Is dat niet een beetje met elkaar in strijd?



— Zo ogenschijnlijk wel, Charles, maar ik redeneer zo: Zijn dochter, die tussen haakjes een allerliefst meisje is, kan er niets aan doen, dat haar vader zo'n inhalige gierigaard is en zou misschien niets liever willen dan een ieder het zijne geven. Daar zij zijn enige erfgename is, moet zij door mijn, hm, laten we zeggen: operatiën, nolens volens afstand doen van de familiediamenten, die anders zeker eens haar deel zouden worden. Om haar nu enigszins schadeloos te stellen voor dit verlies, wil ik haar deze ring offeren. Ik vind dat een

staaltje van mijn plicht.

Al pratende waren de vrienden de grote trap, die naar beneden voert, genaderd en deze afdalende zwegen zij, deels om de slapende passagiers niet in hun rust te storen, deels om zichzelf niet te verraden.

Een half uur daarna lagen beiden in hun kooien en lieten zich door de regelmatige bewegingen van het schip, dat zacht schommelde op de korte golfslag van «Het Kanaal», via Droomland naar de Hollandse kust voeren.

### HOOFDSTUK III.

#### RUMOR IN CASA

Het oude, enigszins bouwvallige gebouw van Scotland Yard, waar de Engelse politie, die over de gehele wereld beroemd is van wege de vele en ingewikkelde gevallen, die door de leden van haar corps tot oplossing zijn gebracht, tot voor enige jaren gevestigd was, heeft sedert enige tijd plaats moeten maken voor een mooi, in grijze natuursteen opgetrokken gebouw, dat het Thames Embankment te Londen tot sieraad strekt en waar alle leden van het corps ruim en comfortabel gehuisvest zijn.

Het front heeft het voorkomen van een deftig herenhuis en niets verried de ingespannen en onafgebroken arbeid van hen, die daar binnen werkten. Een in uniform geklede agent stond voor de deur op post, maar dit was meer om een oude traditie getrouw te blijven, of om onbekende bezoekers de weg te wijzen, dan uit een oogpunt van veiligheid, want niemand zou het in zijn hoofd halen zich in het hol van de leeuw te wagen. De agent dreutelde heen en weer en... gaapte. Ja, hij gaapte, want er was niets, dat zijn aandacht enigermate kon boeien, geen mens meldde zich aan, zelfs geen telegramjongen kwam zijn missie afgeven. Dit laatste was ook niet nodig.

Zoals vanzelf spreekt was het huis

van alle moderne technische hulpmiddelen voorzien, de gewone telegrammen werden via één eigen lijn van het hoofdtelegraafkantoor ontvangen, terwijl een machtige antenne, die zich op het dak verhief er op wees, dat draadloze telegrammen zowel ontvangen als verzonden konden worden

— Het was omstreeks zeven uur in de avond, dat het eerste telegram, dat Raffles verzonden had van het Hoofdtelegraafkantoor werd getelefoneerd. De dépêche kwam in handen van de dienstdoende inspecteur, die het direct begon te ontcijferen. Hij was hier geruime tijd mee bezig, want het was nogal van enige omvang. Toen hij klaar was, las hij het uitgewerkte stuk nog even door vóór het naar de dienstdoende chef te brengen. Het luidde:

«Politiebureau Scotland Yard Thames Embankment Londen Afdeling Internationale Recherche. Een lang gezocht misdadiger van internationale reputatie is van plan bij gelegenheid van het huwelijk van Freule Villefranche Vermin op het kasteel Geerenstein, nabij Utrecht, Holland, de familiediamenten van dit geslacht, welke een waarde van meer dan een miljoen vertegenwoordigen, te stelen. Zend bekwame detective. Jansen.»



De dienstdoende inspecteur, Sullivan geheten, bracht het telegram naar de kamer van de onmiddellijke chef. Deze was niet aanwezig, zodat hij het stuk op diens bureau deponeerde en een pressepapier er op plaatste. Hij verliet het vertrek, keerde naar zijn kamer terug en zag, dat zijn diensturen voor die dag verstreken waren. Hij ruimde zijn papieren op, nam een sigaret uit zijn koker en wilde die juist aansteken, toen inspecteur Harris, die hem kwam aflossen, binnentrad en hem met een joviaal handgebaar begroette.

Beide mannen waren weldra in een levendig gesprek gewikkeld. Harris had een paar dagen tevoren dienst gedaan bij de opening van een groot stadion, waarop de voornaamste voetbalwedstrijden zouden worden gespeeld. Het was bij die opening tamelijk onordelijk toegestaan, er waren meer plaatskaarten verkocht, dan er plaatsen beschikbaar waren, de menigte die in veel grotere massa's was op komen zetten, dan men verwacht had, was onhandelbaar geworden en de inspecteur had met zijn agenten de grootste moeite gehad om de menigte in bedwang te houden. Hij vertelde dit in kleuren en geuren en met veel groter levendigheid dan men van een flegmatieke Engelsman zou verwachten, aan zijn collega, die er zijn hem wachtende maaltijd bijna voor vergat, tot deze zich plotseling herinnerde, dat hij op een bepaald uur een afspraak had, die hij niet mocht verzuimen, inderhaast afscheid nam en vertrok.

Een en ander was oorzaak, dat hij ook vergat zijn collega op de hoogte te stellen van het pas ontvangen cijfertelegram, waarover hij nog niet met zijn chef had gesproken. Hij herinnerde zich dit pas veel later, toen het geen nut meer had op de zaak terug te komen.

Nauwelijks had inspecteur Harris achter zijn bureau plaats genomen, of het brommertje uit de kamer van de chef riep hem daarheen.

Onbewust van hetgeen hem te wachten stond, begaf hij zich naar het vertrek. De dienstdoende chef was een kort

dik mannetje met een snorretje, dat nu niet bepaald tot versiering van zijn vrij onbeduidend gelaat bijdroeg.

— Waarom, mijnheer Harris, aldus begon de chef, die vanwege het kneveltje naar de zeer toepasselijke naam Brush luisterde, waarom, mijnheer Harris, legt u dit telegram zo maar, zonder enige toelichting op mijn lessenaar? Ik vraag u mijnheer, sedert wanneer is dit de gewoonte? Moet ik soms ruiken waar het vandaan komt of is het overbodig geworden me op de hoogte te stellen? Dat vraag ik u, meneer! (Alsof Harris niet bemerkte dat het hem gevraagd werd!) Waarom geeft u me geen antwoord, meneer? (Alsof Harris daartoe tot dusverre in de gelegenheid was geweest!)

— Ik denk, meneer Brush, aldus begon de overdonderde inspecteur...

— Zo, meneer denkt... nu het zal mij benieuwen te horen wat u denkt, ofschoon dat eigenlijk vrijwel overbodig is; u hebt hier niet te denken, doet u maar eenvoudig wat uw plicht is, meneer, dan zal ik wel denken. Maar ik twijfel er aan of u wel in staat bent te denken, nu u niet eens uw plicht kunt doen en zo maar gewichtige, zeer gewichtige, hoogst gewichtige telegrammen op mijn lessenaar laat neerfladderen, alsof het gewone strooibiljetjes uit een vliegmachine zijn, zonder één woord van verklaring of opheldering. Ik vraag wat voor een handelwijze dat is, mijnheer. Waarom geeft u geen antwoord, meneer?

Voor de tweede maal opende inspecteur Harris zijn mond en begon:

— Ik wilde u juist...

— Ja, natuurlijk brulde Brush terug ja, natuurlijk, nu ik u op uw slordige handelwijze, op uw meer dan slordige handelwijze, op uw verregeande nalatigheid wijs, ja, natuurlijk, nu wilde u juist...

De eerst overblufte inspecteur was onder de woordenstroom van de onhandelbare en driftige chef langzamerhand tot het begrip gekomen, dat hij hier het slachtoffer was van een grove en onbillijke bejegening, hetwelk hem niet bevreemd zou hebben, indien hij langer



op de Yard werkzaam was geweest Hij was echter pas uit een provinciestad overgeplaatst en nog niet bekend met het zonderlinge humeur van zijn chef. Nu hij de overtuiging had, dat hij hier slechts te maken had met een uitbarsting van een slecht humeur, waarvan hij zich niets behoefde aan te trekken, nam hij een kloek besluit, draaide zich om en verliet, zonder zijn chef de zin, waaraan hij bezig was, te laten voleindigen, kalm het vertrek.

Dat was Brush nog nooit overkomen. Hij, de dienstdoende chef van Scotland Yard, werd door een gewoon inspecteur-tje, dat pas van het land was weggehaald met de klei nog tussen zijn tanden, behandeld alsof hij lucht was... 't Was niet te geloven...

Eerst werd zijn gelaat rood en daarna purper, toen begonnen zijn ogen nog verder uit hun kassen te puilen, dan zij in gewone omstandigheden toch al deden, totdat zij dreigden voor hem op het vloeiblad van zijn lessenaar te vallen, toen lieten zijn bevende handen het telegram, dat hij al die tijd had vastgehouden, vallen en zakte hij zonder een woord te spreken in zijn bureaustoel, waar hij met een kermende zucht voor zich uit begon te staren.

Wanneer de vijanden van de heer Brush hem zo hadden zien zitten, zouden zij gezegd hebben, dat dit het gewone verschijnsel was, wanneer deze heer in de benauwdheid zat. Hij had het telegram gelezen en wist niet wat hij doen moest. Hij moest zelf in deze zaak een besluit nemen en daar deinsde hij voor terug. De verwarring, waarin hij hierdoor werd gebracht, maakte hem kregel, met het gevolg, dat hij zijn woede koelde op een onschuldige en nog wel op iemand, wiens hulp hij een geweldige flater had geslagen en besloot de fout goed te gaan maken.

Hij ging zoete broodjes bakken.

Hij drukte op de knop van het brommertje, dat in de kamer van de dienstdoende inspecteur uitkwam, om hem aldus wederom bij hem te roepen.

Inspecteur Harris, die met een enigszins luid kloppend hart afwachtte wat wel het slot van de historie zou zijn,

nu hij zijn onmiddellijke chef zo zonder omwegen te verstaan had gegeven, dat hij niet wenste beledigd te worden door wie dan ook, sprong op en overwoog een ogenblik wat hij zou doen.

Schoorvoetend begaf hij zich naar het vertrek van zijn chef.

— Zo, mijnheer Harris, is u daar weer? Prachtig. Willen we even dit telegram behandelen, dat u zo juist op mijn schrijftafel hebt gelegd, terwijl ik afwezig was?

— Pardon, mijnheer Brush, niet ik heb dat telegram op uw lessenaar gelegd; dat zal geschied zijn door mijn voorganger in dienst, door de heer Sullivan; hij had mij er nog niet over ingelicht, toen u mij belde...

— Ah, juist, meneer Harris, nu begriep ik het. Dus u kon mij niet zeggen, waar het telegram vandaan kwam, toen ik u dat zoeven vroeg... hm! een beetje... hm!... een beetje driftig vroeg... maar hadt u me dat dan ook maar dadelijk gezegd!...

Harris glimlachte fijntjes, doch gaf geen antwoord

Brush scheen dit best te vinden en nam het telegram van zijn lessenaar op.

— Wat denkt u van dit telegram, meneer Harris, u bent nog wel zeer jong en komt pas uit een provincieplaats, waar gewoonlijk niet zulke gewichtige zaken worden behandeld, maar uw oordeel zal, dunkt me, daarom juist fris zijn en ik stel er prijs op uw opinie te vernemen. Lees het telegram eens goed over en zeg me nu eens hoe u zoudt handelen in dit geval. Zo iets zal juist leerzaam voor u zijn.

Harris was niet zo dom of hij begreep wel wat de ander wilde. Hij had al genoeg van zijn collega's gehoord om te weten, dat Brush niet tot de scherpzinnigste leden van het politiekorps behoorde en dat zijn beschermende toon maar lariekoek was. Hij nam het telegram aan en las het enige keren over tot hij de inhoud uit het hoofd kende. Toen gaf hij het terug.

— Welnu, meneer Harris, laat eens horen hoe u er over denkt. Wat zoudt u nu doen als u in mijn plaats waart en een beslissing moest nemen?



Brush waagde het, onder het uitspreken van deze laatste woorden, zijn ondergeschikte steelgewijze aan te zien en toen hij bemerkte, dat deze geheel kalm was en niet van zins om op het onaangename géval van zoeven terug te komen, haalde hij weer wat vrijer adem.

— Wel mijnheer Brush, antwoordde Harris, ik zou, evenals u natuurlijk zoudt doen, de redenen nagaan, de redenen voor en tegen om het telegram ernstig op te nemen of het als een mystificatie te beschouwen.

— Juist meneer, riep Brush met vreselijk uitpulpende ogen, terwijl hij met zijn vlakke hand een harde slag op het tafelblad vóór hem gaf, juist meneer, heel goed, daar zou ik ook mee begonnen zijn.

Die gedachte was natuurlijk volstrekt niet bij hem opgekomen en hij dankte inwendig de hemel, dat die hem zo'n scherpzinnig inspecteur op zijn weg had gezonden.

— En nu verder meneer, laat u eens horen welke volgens u de redenen vóór en tegen dit telegram zijn. Laat eens horen.

— Wel, mijnheer Brush, aldus ging Harris voort, in de eerste plaats is er alle reden voor dit telegram ernstig op te nemen door het feit van het zenden zelf. Want, zo vraag ik mezelf af, welke reden kan de afzender er voor hebben gehad, om ons op een dwaalspoor te leiden? Het enige wat hij er door zou bereiken is, dat hij een paar van ons een vergeefse reis naar Holland laat maken en dat is al een heel flauwe aardigheid, vooral als hij, die beetgenomen wordt, niet weet wie de grappenmaker is.

— Juist meneer, balkte Brush, juist mijn gedachten, ga voort. Dat is dus één reden in het voordeel van het telegram.

Dit zeggende tekende hij met potlood een streepje op het papier, dat voor hem lag.

— Verder, meneer.

— De tweede reden, die in het voordeel van het telegram spreekt, ging Harris voort, is het feit, dat de afzender de politiecode kent...

Harris kon de zin niet voleindigen vanwege de dreunende slag die Brush op het blad van de lessenaar deponeerde.

— Prachtig meneer ik wil zeggen, natuurlijk, dat had ik juist willen zeggen. Ik was bang, dat u dat vergeten zoudt en wilde u er aan herinneren om u een beetje op streek te helpen... Prachtig... ik bedoel... zeer juist gereedeneerd,... verder meneer...

— De derde reden, die voor het telegram pleit, zei Harris rustig, nadat hij even op de lippen gebeten had om een opkomende glimlach te onderdrukken, de derde reden is het feit, dat een internationale dief wordt gesignaleerd. Dat kan van heel veel belang zijn voor Engeland, daar hij natuurlijk ook wel eens in Engeland zal hebben gewerkt. Er kan dus een heel mooie slag worden geslagen.

— Juist meneer, precies zoals ik zou hebben gereedeneerd, volmaakt mijn gevoelen. Ik ben het volkomen met uw redenering eens en we zullen direct een inspecteur en een agent met uitgebreide volmacht naar Holland zenden...

— Pardon meneer, ik ben nog niet uitgesproken, kwam Harris met een kwalijk verborgen lachje tussenbeide. Ik ben nog niet uitgesproken, er zijn ook enige redenen, die tegen het telegram in kwestie pleiten.

— Ha zo... hm!... ja natuurlijk... ik wilde dan ook alleen zeggen, dat er een paar van ons naar Holland moeten worden gezonden, als, als... er geen ernstige redenen tegen blijken te bestaan. Laat eens horen meneer, of de reden, die u tegen het telegram hebt, dezelfde zijn als de mijne...

— De eerste reden ertegen is: Waarom heeft de afzender de Nederlandse politie niet verwittigd, daar de diefstal toch op haar grondgebied zal plaats vinden, althans als hij zal plaats vinden. Het is natuurlijk mogelijk, dat de afzender niet veel vertrouwen in het Nederlandse corps heeft, ofschoon daar, volgens mijn mening, geen reden voor is, daar men er onlangs een paar gewichtige kwesties, die aanvankelijk zeer



duister waren, zeer knap en zeer vlug tot klaarheid heeft gebracht...

— Dat ben ik niet geheel met u eens, mijnheer Harris, zei Brus, blij een punt te hebben gevonden, waarop hij zijn mindere, die in scherpzinnigheid verre zijn meerdere was, kon tegenspreken. Dat moet u niet zeggen; tegen het Engelse politiecorps kan geen enkel ander in het buitenland op.

Terwijl hij deze laatste woorden uitsprak, maakte hij een hoge borst onder zijn vestje, zodat Harris onwillekeurig aan een opgeblazen kikvors moest denken.

— Maar goed, laten we het als een reden, een zeer zwakke reden beschouwen. Verder...

— De tweede reden tegen, aldus ging Harris voort is, dat hij er niet eerlijk voor uitkomt wie hij is...

— Mis mannetje, mis! begon Brush, zijn vette wijsvinger dreigend opstekend en pogend een schalks lachje te blaten, mis, hoor, nu toon je dat je het telegram niet goed gelezen hebt... kijk maar, hier staat zijn naam, heel duidelijk... Jansen... kijk maar...

Harris zei niets, maar ging naar een der wanden, waar op een paar planken verschillende zeer dikke boeken stonden. Hij ging even met zijn vinger langs de titels, wipte toen een der minst zware van de plank en keerde met het boekdeel, dat nog van een zeer respectabele omvang was, naar de lessenaar van Brush terug.

Zonder één woord te zeggen, bladerde hij er even in, vond spoedig wat hij zocht en schoof het geopende boek naar Brush.

— Als u eens even zien wilt, meneer Brush, hier begint...

— O, ik zie het al, in dit Nederlandse adresboek staan de namen van de Nederlanders, die Jansen heten, sapperloot...

— Pardon meneer, u kijkt verkeerd! Niks verkeerd!... Denkt u misschien, dat ik blind ben?...

Brush begon zich weer op te winden en wilde juist zijn inspecteur iets onaangenaams zeggen, toen hij zich bedacht en zweeg.

Harris, die weer deed alsof hij niets had gehoord, wees hem aan, waar hij zijn moest.

— Kijk, mijnheer Brush, hier moet u wezen. Die namen op de voorgaande bladzijde vormen het laatste gedeelte van de namen Janse; ziet, Janse, zonder n en daar achter komen pas de namen Jansen met n. Ik ben een tijdje in Holland geweest en wist nog, dat de naam Janse, Jansens, Janssen enzovoort daar zeer algemeen is, net zoals bij ons bijvoorbeeld Johnson.

— O zo? Bent u vroeger eens in Holland geweest, nu, dan is het ook geen kunst om dat te weten... dat wil zeggen... ik vind het heel gelukkig, dat u dat onthouden hebt... Ja, nu ik al die namen zie, vind ik ook, dat het er veel op lijkt alsof de afzender zijn naam heeft willen verbergen. Dat is een ongunstig teken, meneer Harris, een ongunstig teken, een héél ongunstig teken... verder meneer, verder...

— Verder is er niets tegen het telegram, meneer Brush, zei Harris kalm, tenzij u het als een reden tegen zoudt willen beschouwen, dat de afzender misschien zelf een misdadiger is, die de aandacht van zich wil afleiden... of schoon... hij 't dan ook best zou kunnen gedaan hebben uit een soort afgunst, uit een soort wraak, omdat men hem voor is geweest, maar in dat geval is het eerder een reden voor.

— Ja ja, natuurlijk... hm!... een lastig geval, mijnheer Harris, zei Brush, terwijl hij opsprong en de kamer begon op en neer te lopen, blijkbaar geheel in de war.

Harris zag dit zeer goed, maar zweeg. Hij had zijn plicht gedaan en zijn chef moest nu zelf maar weten wat te doen.

— Hm! Een lastig geval... een zeer lastig geval... hoorde hij Brush onder het ijsberen mompelen.

Na een keer of wat het vertrek op en neer gewandeld te hebben, schein Brush een besluit te nemen.

— U wordt bedankt, meneer Harris, ik zal m'n maatregelen nemen, er moeten twee van onze mensen naar Holland. U wordt bedankt meneer, u kunt wel gaan...



— A propos, mijnheer Brush, zei Harris, terwijl hij naar de deur ging, zou het misschien aanbeveling verdienen nog eerst even te informeren of er werkelijk dezer dagen een huwelijk op het slot Geerenstein zal worden gesloten...

— Dat spreekt vanzelf, meneer Harris, dat wou ik juist gaan doen, natuurlijk, dat zullen we even doen. Ik zal draadloos seinen aan de Hollandse politie...

— Zou het niet beter zijn even aan het stadhuis te Utrecht te informeren, meneer, meestal weet de politie niets van die dingen af, u moet niet vergeten, dat er nog geen misdaad is gepleegd, dus dat zij geen reden heeft om zich met het sluiten van een of ander huwelijk te bemoeien...

Nu was Brush er toch al heel lelijk ingelopen, maar hij vond het verstandig om dit niet te laten blijken.

— Zeker, ja zeker, ik zal seinen naar... hoe zei u ook weer? U schijnt goed met Holland bekend te zijn...

— Utrecht, meneer. Zeer waarschijnlijk wordt het huwelijk daar burgerlijk voltrokken...

— Ja natuurlijk, Utrecht, ik zal seinen naar Utrecht... dank u...

Inspecteur Harris zocht zijn kamer weer op en liet de zaak verder aan Brush over.

Nauwelijks echter was hij op zijn kamer en had hij een sigaret opgestoken, toen het brommertje van Brush hem weer naar diens kamer riep.

Harris begon te lachen, doofde zijn sigaret en ging naar zijn chef.

Brush had zijn wandeltocht door de kamer hervat, blijkbaar aan nieuwe besluiteloosheid ten prooi.

— Wat is er van uw dienst, meneer? vroeg Harris eenvoudig.

— 't Is om er gek van te worden, meneer Harris. Goeie Hemel! m'n kop staat er van in brand. Wat hebben ze er aan me vanavond toch zo te plagen? Leest u dit eens!

Met die woorden reikte Brush aan Harris een nieuw telegram, dat hij zo juist ontvangen had.

Het was het telegram, dat Raffles aan boord van de boot verzonden had en dat een tegenspraak bevatte van het eerste.

Harris las het, gaf het terug en zei volmaakt kalm:

— Alweer een reden, die in het voordeel van het eerste telegram spreekt, meneer Brush.

— Een reden er voor? En het wordt herroepen? U leest de telegrammen heel slecht, meneer Harris...

— Pardon, meneer Brush, ik heb het telegram juist goed gelezen, maar ik redeneer zo: De internationale dief, waarvan in het eerste telegram wordt gesproken, heeft er de lucht van gekregen, dat zijn plannen aan de politie bekend zijn gemaakt en tracht door dit telegram te verzenden verwoording te stichten. Ik zou maar doen alsof dit telegram niet ontvangen was...

— Ja zeker... natuurlijk... dat is ook zo... er moeten twee mensen naar Holland... laat eens zien... wie komen daar voor in aanmerking?... Me dunkt u moest maar gaan, u bent goed in Holland bekend en dat kan te pas komen... behandel u de zaak maar verder... het is u toevertrouwd.

Brush overhandigde Harris de telegrammen en deze wilde juist naar zijn kamer gaan om zo spoedig mogelijk voorbereidende maatregelen te treffen, toen hoofdinspecteur Baxter, die die avond geen dienst had, het kantoor van Brush binnenkwam.

Baxter zag onmiddellijk, dat er iets bizonders aan de hand was, liet zich de zaak uitleggen. (iets waaraan Brush maar al te gewillig voldeed, om zodoende een gedeelte van zijn verantwoordelijkheid van zich af te schuiven) waarna Baxter aan Harris de telegrammen vroeg en ze, na ze ingezien te hebben in zijn zak stak met de woorden:

— Ik ga!

Baxter was de oudste hoofd-inspecteur in dienstjaren en had een grote invloed op de Yard. Harris, die zich al verheugd had op een uitstapje naar Holland, begreep geen tegenwerpingen te kunnen maken en verwijderde zich.



— Brush, zei Baxter, telefoneer even naar Croydon, dat er voor de C.I.D. een vliegmaschine gereed wordt gemaakt voor een vlucht over het Kanaal... nog heden avond. Denk er om: voor twee passagiers, ik ga met Sullivan. Ik heb toevallig in «The Illustrated London News» van dat huwelijk gelezen. Het zal wel gaan om de familiediamanten van het geslacht Villefranche, die een waarde van één en een kwart miljoen gulden, dat is zowat honderdvijftig duizend pond sterling, vertegenwoordigen. Het huwelijk heeft overmorgen plaats, we hebben geen tijd te verliezen. Ik neem alle verantwoordelijkheid op mij.

Baxter was de kamer uit, voor Brush had kunnen antwoorden.

— Je hebt m'n zegen, mompelde deze, blij, dat hij van de verantwoordelijkheid af was. Een ogenblik later was hij met het vliegveld te Croydon in gesprek en gaf het bevel van Baxter door.

En zo kwam het, dat Baxter en Sullivan, die reeds zo menigmaal de strijd tegen Raffles, hoewel zonder succes, hadden aangeboden, hem ook nu weer gingen bestrijden, echter zonder daar het minste vermoeden van te hebben.

Raffles had gelijk gehad. Zijn tweede telegram had de doorslag gegeven; op zijn eigen verzoek ging zijn vijand hem met de snelheid, die twee motoren van 250 P.K. ontwikkelen konden tegemoet vliegen.

## HOOFDSTUK IV.

### HET JACHTTERREIN

De bootreis was door de beide vrienden, Raffles en Brand, zonder dat zij avonturen beleefden, volbracht. Raffles had bij het verlaten van de boot goed uitgekeken of hij misschien ook een bekend gezicht zag onder de mensen, die op de kade het binnenkomen van de boot gadesloegen, iemand van de Londense recherche, bijvoorbeeld. Maar hoe hij ook zocht, hij bespeurde niemand, zodat hij bij zich zelf uitmaakte, dat, of zijn telegrammen de gewenste uitwerking niet hadden gehad, of dat er te weinig tijd was geweest, om daar ter plaatse aanwezig te zijn. Dit laatste voor het meest aannemelijke houdend, dacht hij verder niet over deze zaak na en ging van boord.

Brand had zich spoedig op de hoogte gesteld van de treinenloop en na verloop van twintig minuten zaten zij in de trein, die hen in Oostelijke richting naar hun doel bracht.

Het gebeurde maar zelden, dat de beide vrienden zo kalm, zo op de gewone manier als alle stervelingen reisden en zij genoten zichtbaar van hun uitstapje. Zij hadden aan boord heer-

lijk geslapen en gevoelden zich beiden zo fris als een hoentje.

Te Utrecht aangekomen, maakten zij een korte wandeling door de stad, bezichtigden de wereldberoemde Dom toren en de grachten, waarna zij zich naar een grote garage begaven, waar zij een automobiel huurden, om hen naar Kasteel Geerenstein te brengen.

Het was schitterend weer en de auto-tocht verrukkelijk. Zij toerden door een mooie streek en Raffles, die zich zelden de tijd gunde het landschap, waardoor hij trok, te bezien, wist thans niet wat hij méér moest bewonderen, de mooie weg, een ware autostrada, die als een wit lint, zich tussen loof- en dennenbossen uitstreckte.

Eensklaps kregen zij bij een kromming een open vlakte voor zich en tekenden zich in de verte een oud grijs kasteel met enkele puntige torentjes tegen de horizon af.

De chauffeur, die wist met vreemdelingen te doen te hebben, maakte zijn passagiers met een handbeweging duidelijk, dat zij het doel hunner reis naderden en het duurde nu ook niet lang



meer, of de auto draaide een beschaduwde laan in, die regelrecht naar de huize Geerenstein voerde.

Zoals het kasteel daar midden in een lommerrijk park lag, maakte het een onvergetelijke indruk. Volgens de overlevering bestonden de fundamenten van het kasteel reeds sedert het jaar 1.100. Het was één keer verwoest bij een belegering, doch daarna weer in dezelfde trant opgebouwd. In 1626 was het huis opnieuw door een hevige brand verwoest en had toen enige jaren als een ruïne de omgeving ontsierd. Bij de dood van de toenmalige eigenaar was het door de erfgenaam herbouwd en sedert was het onveranderd gebleven. Enige jaren geleden was het door aankoop in handen gekomen van Baron Villefranche, die het voor een betrekkelijk geringe prijs in eigendom had gekregen en er de zomers doorbracht.

Daar het huis telkens op de oude ijzersterke fundamenten was opgebouwd, had het de oorspronkelijke vorm behouden. Het was het enige achthoekige kasteel van Nederland; het was van een grijswitte kleur, die verwonderlijk goed bij de vorm paste en omgeven door een gracht, die bijna verborgen werd door de weelderige plantengroei op de oevers. Het geheel maakte een vrolijke, bekoorlijke indruk.

Toen het geluid van de claxon zich deed horen, scheen op het kasteel onmiddellijk te worden begrepen, dat er gasten op komst waren. Enige stal-knechten haastten zich naar de oprijlaan, enkele lakeien in blauwe livree met witte zijden kousen aan, stelden zich op de hardstenen treden van de stoep, «en haie» op, de deur ging open en in de ingang vertoonden zich enige gestalten. Het waren de bewoners, die de bezoekers welkom kwamen heten. Het was duidelijk, dat er op veel bezoek werd gerekend.

Onderweg had Brand tegenover Raffles zijn twijfel erover te kennen gegeven, dat hij welkom zou zijn, daar de uitnodiging alleen aan Lord William Aberdeen was gezonden, maar Raffles had gezegd:

— Charles, maak jij je maar niet ongerust, hoor! Die Lord Aberdeen uitnodigt, krijgt zijn vriend op de koop toe en als hij hem niet hebben wil, nu, dan krijgt hij de lord ook niet.

Toen zij de marmeren vestibule binnentraden, kwam een heerlijke koelte hen tegemoet. Baron Vermin naderde hen met uitgestoken hand. Hij was een klein, spichtig mannetje met een haviksnus en een onaangename grijns om zijn mond.

— Ha, mijn waarde Lord Aberdeen, wat ben ik buitengewoon verheugd u te zien. Ja, ja, ik twijfelde er niet aan, dat u aan mijn uitnodiging vervolg zoudt geven. Mag ik u even mijn dochter, de bruid, voorstellen.

Er werd gebogen en handen gedrukt.

— Freule, zei Raffles, mag ik u wel van harte gelukwensen met uw voorgenomen huwelijk. Ik heb de eer en het genoegen nog niet gehad met uw bruidegom kennis te maken... maar... ik geloof, dat ik hem daar juist zie naderen.

Een knappe jonge man kwam haastig aangelopen en werd aan Lord Aberdeen met het gebruikelijke ceremonieel voorgesteld.

Al die tijd had Brand, enigszins met zijn figuur verlegen, achter Raffles gestaan. Deze draaide zich nu om, en Baron Vermin aansprekend, zei hij:

— Ik kwam hier toevallig in de buurt baron en kon het niet nalaten even persoonlijk mijn gelukwensen te komen aanbieden; tot mijn spijt kan ik echter niet blijven. Zoals u ziet, bevindt zich mijn vriend en secretaris, Charles Brand in mijn gezelschap en ik kan hem niet in de steek laten...

— Maar, mylord, riep Baron Vermin met zijn krassende stem uit, wie zou dat van u verlangen? Maar u moogt werkelijk niet zo direct vertrekken. Wij beschikken hier over veel ruimte en uw vriend is zeker ook hartelijk welkom. Als u dat aangenaam is, nodig ik mijnheer Brand eveneens uit. Les amis de mes amis sont mes amis. N'est-ce-pas?

— In dat geval is het wat anders en zal ik gaarne van uw invitatie gebruik maken, zei Raffles met een verstolen lachje, dat Brand niet ontging en dat



hem eveneens een binnenpretje bezorgde.

De plichtplegingen van het voorstellen volgden en de beide vrienden konden zich daarop met hun bagage naar hun kamers begeven; voorafgegaan door een bediende, die de koffers droeg.

In het midden van de grote hal, die met ouderwetse, doch zeer fraaie meubels was gestoffeerd, verhief zich de monumentale, eikenhouten trap, die naar de verschillende étages voerde. Aan de voet van de trap stond een ebbenhouten tafel, waarop een in rood marokkijn gebonden boek lag, het gastenregister.

Voor hij naar boven ging, nam Raffles de daarbij liggende gouden vulpen en schreef zijn naam in. Toen gaf hij de pen aan Brand om hetzelfde te doen. Toen zijn vriend de pen wilde aan nemen, hield Raffles die vast, zodoende zijn vriend als het ware dwingend hem even aan te zien. Met een onmerkbaar hoofdbeweging gaf Raffles te kennen, dat Brand zijn bijzondere aandacht aan het boek moest wijden. Brand bukte zich en begon te schrijven.

Achteloos leunde Raffles tegen het tafeltje, maar terwijl Brand schreef, naderden zijn vingers de voorafgaande bladzijde en bleven eindelijk rusten op een naam, die met duidelijke letters geschreven, als het ware tussen de andere namen naar voren sprong en Brand las:

«Markies de Bratonne.»

Doodbedaard volgden daarop beide heren, zonder door een woord of gebaar te kennen te geven, dat zij een bijzondere ontdekking hadden gedaan, de bediende naar boven naar hun kamers.

Hiermede troffen zij het zeer. De beide kamers waren met elkaar door een tussendeur verbonden. Deze deur was gesloten, maar op verzoek van Raffles werd hem de sleutel gebracht, zodat de beide vrienden voortdurend met elkaar in conversatie konden blijven.

Zodra zij alleen gelaten waren en Raffles de deur had gesloten, luisterde hij enige seconden naar de zich verwijderende tred van de bediende en gaf daarna Brand een klinkende klap op de

schouder en zich in de handen wrijvende zei hij:

— Charles, jongen, dat wordt een interessant geval; heb je die naam gelezen?

— Jawel!

— Nu, wat zeg je er van?

— Als ik me niet vergis, behoort hij aan iemand met wie je vroeger op niet al te beste voet hebt gestaan, is het wel?

— Goed geraden, amice! Mijn oude aartsvijand Markies Bratonne.

— Waarom vind je dat zo prettig, Edward? want aan je gezicht te zien zou men zeggen, dat je een oude vriend inplaats van een vijand hebt ontmoet.

— Ja, waarom me dat nu eigenlijk zoveel plezier doet, weet ik ook niet, maar ik heb er zo'n idee van, dat hij ons nog van nut kan zijn... wacht... daar heb ik het...

Raffles zweeg plotseling, boog het hoofd en bracht zijn hand aan de kin, zoals hij altijd deed, wanneer hij diep en ernstig over iets nadacht.

Zo bleef hij enkele ogenblikken staan.

Toen begon hij plotseling te lachen, gaf Brand nog eens een luchtige klap op de schouder en riep, blijkbaar buitengewoon in zijn schik:

— Maar natuurlijk, wat stom, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht, natuurlijk doet hij het, daarvoor is hij hier...

— Beste Edward, zei Brand die de vrolijkheid van zijn vriend met enige verbazing had gadeslagen, beste Edward, ik zal het je heus niet kwalijk nemen als je een beetje duidelijker bent, want om je de waarheid te zeggen, snap ik er geen steek van.

— Kijk eens, amice, toen de eerste verrassing voorbij was, dacht ik er over wat die Bratonne hier zou komen uitvoeren...

— Natuurlijk, dat snap ik, zonder uitnodiging kom je hier niet binnen. Maar ik bedoel, waarom heeft hij zich laten uitnodigen? Of, wanneer hij werkelijk als vriend is uitgenodigd, wat heeft hem dan bezield om die uitnodiging aan te nemen? Ik ken Bratonne te goed om niet te weten, dat een verhoof van, al



is het ook enkele dagen, in zo'n landelijke omgeving als hier, niets voor hem is. Hij, de man van de wereld, de alom gevierde, alle vrouwenharten veroverende Markies Bratonne zal zich hier een paar dagen gaan begraven, zonder reden, neen hoor, je begrijpt, dat daar iets anders achter moet zitten.

— Met je verlof, Edward, maar wij zijn nu toch ook zo erg eenvoudig niet, om ons zo maar een paar dagen te... hoe zei je ook weer?... te laten begraven... en toch zijn we ook hier...

— Juist, Charles, maar hebben wij er dan geen reden voor? Wij zijn hier, omdat we prachtig wild hebben geroken en markies Bratonne ook.

— Zou hij dus ook...

— Je zegt het, Charles... hij is hier ook om de familiédiamanten, daar durf ik op wedden.

— Dat is vervelend, vind je niet?

— Wel neen, beste kerel. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.

— Ik geloof, dat je een beetje overmoedig bent, Edward, en dat het je niet zo gemakkelijk zal vallen je prooi te bemachtigen, als je wel schijnt te denken. Het zal je moeite genoeg kosten.

— Integendeel, nu Bratonne er is, kost het me helemaal geen moeite.

— Waarom niet? Zie je er dan van af?

— Ja!

— Hé, wát zeg je, zie je er werkelijk van af? Wordt het je te moeilijk?

— Volstrekt niet, ik zie er best kans toe, maar ik zie in, dat ik die moeite volstrekt niet behoef te doen, omdat Bratonne de diamanten zal inpalmen, zowaar ik John Raffles heet.

— Dus je laat hem met de buit gaan strijken?

— Ho ho! Dát heb ik niet gezegd! Ik heb alleen maar gezegd, dat ik nu geen plannen meer behoef uit te denken, hoe ik mij van die juwelen zal meester maken. Dat zal Bratonne wel doen. En als hij ze heeft nu... dan neem ik ze hem weer af. Dat is veel eenvoudiger.

— Ik hoor het je zeggen, Edward, maar ik zie nog volstrekt niet, hoe je dat zult doen.

— Ik ook niet. Maar dat is van later zorg. Eén ding staat bij me vast: Bratonne steelt de diamanten en het enige, waarvoor ik moet zorgen, is dat het hem niet al te gemakkelijk wordt gemaakt, want dan is er voor mij geen aardigheid meer aan. Daar luidt de gong, Charles, laten we ons gauw verkleden voor de lunch.

Brand verdween door de tussendeur in zijn eigen kamer en kwam een kwartier later, fris geschoren, gewassen en in smoking gekleed te voorschijn. Zijn vriend, die zich eveneens in andere kleren had gestoken, opende de deur en zij bevonden zich, beneden gekomen, midden tussen een groot aantal gasten die volgens Engels gebruik, niet aan elkaar werden voorgesteld. Het scheen wel of deze maatregel juist de prettige, ongedwongen omgang bevorderde, want aan de lunch heerste een aangename stemming. Er werd aan tafel niet gespecht, maar enkele gasten boden de bruid hun geschenken aan, welk voorbeeld door Lord Aberdeen werd gevolgd. Het bruidspaar en ook Baron Vermin waren opgetogen over het prachtige geschenk en Brand viel het op hoe de ogen van de oude, magere baron van hebzucht glinsterden; het was alsof hij zijn dochter het fraaie kleinood misgunde.

Toen de lunch bijna afgelopen was, nodigde Baron Vermin zijn gasten uit in de kamer, tegenover de eetzaal gelegen, de geschenken te gaan bezichtigen, die daar waren tentoongesteld.

Allen voldeden aan dit verzoek.

De kamer was bijna even groot als de eetzaal, doch bevond zich aan de overzijde van de gang. Er waren twee tafels aan elkaar geschoven en op enige sneeuw witte, damasten lakens lagen de verschillende geschenken uitgespreid.

Middenin verhief zich een kastje met vier wanden, die uit spiegelglas bestonden en waarin alles wat de bruid aan goud, zilver en edelgesteente had gekregen, was uitgestald. In het midden op een rood fluwelen standaard fonkelde en glansde de diadeem, de beroemde familiédiamanten van het geslacht Villefranche.



Men verdrong zich om deze glazen kast; allerlei uitroepen van bewondering werden gehoord, men was er niet over uitgepraat.

Terwijl de gasten geheel oog waren voor de kostbaarheden voor hen, naderde Raffles zijn gastheer en tikte hem op de schouder. Raffles wenkte hem naar een der vensters en zijn stem latende dalen, maakte hij de opmerking, dat hij het wel wat gevaarlijk vond, om, gezien de hoge waarde van de edelstenen, deze maar open en bloot, slechts beschermd door de fragiele wanden van glas, aan ieders oog bloot te stellen.

— Maar m'n waarde Lord Aberdeen? krijste het baronnetje. Ik ken m'n gasten en vertrouw ze allen best in de nabijheid van al dat moois. Er is hier niemand, die van mijn gastvrijheid misbruik zou willen maken, om...

— Dat moet u niet zeggen, baron, hernam Raffles en haalde enige krantenuitknipsels uit zijn portefeuille, leest u dit eens en dit.

Het waren berichten over diefstallen van kostbaarheden, gepleegd op een feest door een der gasten, terwijl de gastheer met huisgenoten en andere genodigden aan tafel zat en duchtig van het druivensap genoten.

— Niet alleen bestaat de kans, zei Raffles, toen de baron gedaan had met lezen en de uitknipsels terug gaf, niet alleen bestaat de kans, dat een der gasten het zal wagen, welke kans ik in dit geval inderdaad zeer gering wil noemen, maar een handig buitenstaander, die van het feest gehoord heeft, kan van de drukte en de tijdelijke verstoring van de gewone gang van zaken gebruik maken. Daarbij komt, dat ik in dit geval het zekere voor het onzekere zou laten gaan. Het betreft hier inderdaad geen kleinigheid, maar een waar vermogen en menig internationaal inbreker zou zeker voor zo iets een kansje willen wagen.

— Wat zoudt u mij raden, mylord?

— Wel, antwoordde deze, het enige wat ieder ander in mijn geval zou aanraden, namelijk om de hulp in te roepen van vakkundige zijde, dat wil zeg-

gen, de politie. Zijn er hier geschikte politiemensen beschikbaar?

— Nu, mylord, hier niet, geloof ik; er is hier alleen een rijksveldwachter, een sterke kerel en uitstekend geschikt om dronken landlopers te arresteren, maar overigens niet tot veel ander werk in staat. Maar ik zou naar Utrecht kunnen telefoneren.

— Nu, baron, als u denkt, dat uw verzoek daar succes heeft, dan zou ik dat zeker en zo gauw mogelijk doen, zei Raffles.

De baron verwijderde zich en Raffles begaf zich met zijn vriend naar boven om van kleding te verwisselen, daar zij zich voorgesteld hadden van het mooie weer te profiteren en een wandeling te gaan maken.

Zij stonden juist op het punt uit te gaan, toen Raffles zich bedacht, hij wisselde een paar woorden met Brand, die alleen wegging, terwijl Raffles op zijn schreden terugkeerde.

Nauwelijks had hij de hall weer betreden, of daar zag hij baron Vermin doodsbleek uit een der vertrekken komen.

Zodra hij Raffles zag, snelde hij op hem toe.

— Ach, mylord, wat ben ik blij, dat ik u zie, er is geen mens ter wereld, die ik op het ogenblik noodzakelijker moet spreken dan u. Wat ben ik u toch dankbaar voor uw goede raad.

Raffles keek de baron met een vragende blik aan.

— Ach ja, dat is waar ook, u kunt natuurlijk niet weten wat er gebeurd is; ik zal het u vertellen.

— Nauwelijks was ik met de Utrechtse politie in gesprek en had ik mijn verzoek gedaan, of de dienstdoende inspecteur vroeg mij een ogenblik geduld te willen hebben, daar hij me met de commissaris wilde verbinden, omdat deze me belangrijk nieuws had mede te delen. En wat moest ik toen horen? O, mylord, u raadt het nooit. Een paar minuten te voren had de commissaris bezoek gehad van twee heren, twee leden van de internationale recherche van Scotland Yard, u weet wel, dat beroemde Londense detective-bureau, de



C.I.D. zoals het bij afkorting wordt genoemd. Deze heren waren expres met het oog op het huwelijk van mijn dochter per vliegmaschine hierheen gekomen, daar zij vreesden, dat gedurende het feest een poging zou worden gedaan om mijn kostbare familiediamanten te stelen. Het lijkt wel of u een voorzeggende geest heeft gehad. Wat moet ik doen? Wat moet ik toch doen?

— Maar baron, dat is dunkt mij nog al eenvoudig. Alle mogelijke voorzorgsmaatregelen nemen! Daar zult u zeker die Engelse politiebeamten, die wel op weg hierheen zullen zijn, een grote dienst mee bewijzen.

— Ja, natuurlijk, mylord, maar hoe? Wat moet ik doen, ik weet heus niet wat het beste is? Of zal ik alle kostbaarheden maar direct laten inpakken en weer naar de bank laten brengen? In de kluis daar zullen ze toch zeker wel veilig zijn?

— Ongetwijfeld baron, maar als ik u een raad mag geven, zou ik dat niet doen. Wie weet is er niet één dief, maar een hele bende bij betrokken en dan zou het gevaarlijk zijn de diamanten te vervoeren voor de politie maatregelen heeft genomen.

— Maar wat dan, mylord? Wat dan? Ach helpt u me toch?

— Geeft u mij volmacht, baron?

— Natuurlijk, mylord, doe alstublieft wat u wilt en wat u denkt, dat goed is. Ik zal er u eeuwig dankbaar voor zijn.

— Heel goed, baron, maak u maar niet bezorgd. Ik zal alle maatregelen nemen, die er maar genomen kunnen worden. Hebt u een bediende of knecht, die in het dorp goed bekend is en wilt u die te mijner beschikking stellen?

— Ja zeker mylord, ja zeker, gaat u maar mee.

De baron ging Raffles in eigen persoon voor naar het bediendenverblijf en enkele ogenblikken later had Raffles een knecht te zijner beschikking.

Vijf minuten later waren zij op weg naar het dorp. Weer vijf minuten later kwamen zij terug in gezelschap van een arbeider. Het drietal ging de achtertrap op, waarna Raffles de werkmans mee-

nam naar de kamer, waar de geschenken waren uitgesteld. De baron, die geen rust of duur had, had de kamer afgesloten en kwam de deur op verzoek van Raffles zelf open maken.

Raffles gaf nu zijn bevelen. Er moesten van dikke planken twee stevige luiken worden gemaakt aan de binnenkant, zodat de ramen van de zaal nu zowel aan de buitenkant door de vaste houten rolluiken als aan de binnenzijde met de provisorische luiken konden worden afgesloten.

De timmerman verwijderde zich haastig en kwam vlug terug met nog twee werklieden en een grote voorraad hout. Enkele ogenblikken later hoorde men van de achtertuin het geluid van zagen en hamerslagen.

Het scheen dat enige gasten de lucht hadden gekregen van de dingen, die gaande waren. Nieuwsgierige groepjes, die op het punt stonden uit te gaan, bleven talmen, in de hoop hier of daar een woord op te vangen, dat hen op de hoogte zou brengen. Vooral Raffles werd met steelse blikken nageoogd. Deze deed echter alsof hij daar geen erg in had en hield het oog op de werklieden, die met bekwame spoed arbeidden. Plotseeling zag hij iets, dat hem een diepe verticale rimpel in het voorhoofd bracht een zeker teken, dat hij onraad bespeurde.

Onder de in een uit dreutelende gasten had hij ook Markies de Bratonne opgemerkt. Het was voor het eerst, dat hij zijn oude vijand zag, want deze was tot dusverre op zijn kamer gebleven en scheen nog niets te vermoeden van hetgeen er aan de hand was. Bratonne werd gevolgd door zijn knecht, een man met een donkere gelaatskleur en blijkbaar van vreemde nationaliteit.

— Hé, mompelde Raffles in zich zelf, wat heeft hij zich nu voor een medewerker gekozen? Ik heb dat heerschap nog nooit gezien.

Hij keek de man enige ogenblikken scherp aan en vervolgde toen bij zich zelf:

— Zie zo, mannetje, jouw portret is gemaakt. Er zal heel wat moeten gebeuren, voor ik je bakkes vergeten heb.



Op dat oogenblik kwam Brand de hall binnenwandelen. Hij zag onmiddellijk waar Raffles zich bevond en kwam op zijn vriend toe.

Batronne, die de binnentredende met de ogen volgde, zag nu ook Raffles, scheen even onaangenaam verrast, doch herstelde zich onmiddellijk en liep met uitgestoken hand op hem toe.

Maar nog voor Bratonne hem bereikt had, had Brand Raffles toegevoegd:

— Ze komen!

— Mooi zo! zei Raffles en plooid zijn lippen tot een lach van herkenning om zijn oude vijand te begroeten.

Voor het oog der gasten was de ontmoeting allerhartelijkst. Het was een weerzien van twee vrienden, die elkaar in lange tijd niet hebben gesproken, maar Brand zag, wat de anderen niet zagen, namelijk hoe Raffles hem een deel van een seconde met een blik van diepe haat aankeek.

Dit had slechts enkele seconden geduurd, zijn zelfbeheersing was direct teruggekeerd en beide heren wandelden naar de grote haldeur.

Nog hadden zij die niet bereikt, toen drie eenvoudig geklede mannen zich tot de portier die aan de ingang stond, wendden, met het verzoek om baron Vermin te mogen spreken.

De portier gaf het verzoek aan een lakei door en intussen naderde Raffles, nog steeds door Bratonne en Brand vergezeld, de mannen en sprak hen aan.

— Als ik me niet vergis, zijn de heren van de recherche?

— Jawel, mijnheer, zei inspecteur, Baxter, die in gezelschap was van Sullivan en van een Hollandse rechercheur. Daar deze laatste het Engels van Raffles niet verstond, deed Baxter het woord.

— Jawel, mijnheer, ik zou graag Baron Vermin spreken, ik heb een volmacht.

— Uitstekend, mijnheer, ik weet van deze zaak af, maar daar komt de baron al aan. Kom even hierheen, dan kunnen wij ongestoord praten.

De drie politiemannen, baron Vermin en Raffles met Brand volgden een be-

diende, die de deur van de spreekkamer voor hen opende.

— Kom mee, Bratonne, het zijn geen geheimen, die we hier te behandelen hebben, tenminste zeker niet voor u.

Baron Vermin stelde Raffles aan de politiemannen voor en deelde hun mede, dat hij Lord William Aberdeen, die hem op het gevaarlijke van het tentoonstellen der diamanten had gewezen, geheel vrij liet hoe in deze zaak te handelen, daar hij te veel in de war was om zich er zelf mee te bemoeien.

Raffles bracht de politiemannen nu naar het vertrek, waar de geschenken waren tentoongesteld en vertelde hun welke maatregelen hij gemeend had te moeten nemen.

Zij keurden dit goed, prezen Raffles voor zijn voorzichtigheid en spraken verder af hoe zij zich op de beste wijze nuttig konden maken. Daarbij was het vermakelijk hoeveel moeite de Engelsen zich gaven om zich voor de Hollander, die slechts enkele woorden Engels kende, verstaanbaar te maken.

Raffles en Brand, die zagen, dat de zaak nu op rolletjes liep, wilden uitgaan. Met een enkel gebaar hield Bratonne hen terug.

— Mag ik vragen: gaan de heren rijden of wandelen?

— Wandelen, waarde markies, wandelen. Ik ben zo zelden in de gelegenheid om te doen, waar ik lust in heb, dat ik me dat genoeg thans niet laat ontzeggen.

— Is er iets op tegen, als ik mij bij u aansluit? vroeg Bratonne met een beminnelijk lachje.

— Volstrekt niet, markies, volstrekt niet.

— Ik denk dat we hier geen van drieën erg bekend zijn, dus het zal een heerlijk zwerftochtje worden.

Onder dergelijk gekout gingen de drie heren de hardstenen stoep af, het terras op, de oprijlaan door en zo het bos in.

Nauwelijks daar gekomen of de drie mannen schenen met stomheid te zijn geslagen. Geen van drieën sprak een woord. Zo wandelden zij enige tijd zwijgend naast elkaar voort.



Eensklaps bleef Bratonne staan.

— Bah, zei hij op zachte toon, waarom die comédie, mylord? Wat heeft u in naam van de duivel toch bezield mij in de weg te treden? Wie heeft u mijn plannen verraden?

Deze woorden lieten aan duidelijkheid niets te wensen over en Raffles deed ook geen moeite om de comédie vol te houden.

— Mag ik je even mijn vriend Charles Brand voorstellen. Wij zijn beiden door Baron Vermin bij het huwelijk van zijn dochter uitgenodigd; nu twee dagen geleden, voor ik begreep, dat bij deze gelegenheid de diamanten voor de dag zouden komen en met de diamanten markies de Bratonne, alias Jean Max, die er al zo lang op loerde. En om dit te voorkomen, heb ik maatregelen genomen.

Markies de Bratonne, alias Jean Max, begon te lachen; een zacht, hatelijk lachje.

— Zou je dat denken, mylord. Kom, ik hoop, dat je me beter kent. De diamanten komen in mijn zak, alle maatregelen, die je genomen hebt ten spijt. Willen we eens wedden? Tien duizend pond sterling?

Raffles zei niets, maar haalde zijn notitieboekje uit de zak.

— Tien duizend pond sterling, zei je, hé? Goed, aangenomen. En op de oude conditie, niet waar. Geheimhouding van beide kanten, hoe ook de uitslag moge zijn.

Nauwelijks had Bratonne deze woorden uitgesproken, of hij sloeg een zijlaan in en was in enkele tellen verdwenen.

Dit ging zo vlug in zijn werk, dat de beide vrienden elkaar een ogenblik verbaasd aankeken.

— We hebben geen ogenblik te verliezen, Charles, zei Raffles, jij kent Jean Max nog niet, maar ik des te beter; die kerel is toch tot alles in staat en hij heeft natuurlijk een prachtig plan in voorbereiding. Ik moet zien of ik daar niet iets van te weten kan komen.

Beiden gingen met haastige schreden naar het kasteel terug.

Raffles zag met voldoening, dat de politiemannen hun tijd niet in ledigheid hadden doorgebracht. Baxter zelf zat met een stapeltje tijdschriften voor zich in de kamer, waar de geschenken lagen en die thans, door het afsluiten met de dubbele luiken van het daglicht was uitgesloten, zodat de elektrische kronen waren opgedraaid; de Engelse politiemann verloor de flonkerende diamantengroep geen ogenblik uit het oog. De deur was dicht, maar niet op slot en in de gang stond Sullivan, die een ieder, die naar binnen ging van hoofd tot voeten monsterde.

De Hollandse rechner had op het ogenblik geen dienst, maar zij hadden met elkaar afgesproken, dat om de drie uur zou worden afgelost.

Er kwamen die namiddag nog steeds meer gasten aan. Het huis, hoe groot ook, was van boven tot onder vol mensen, zodat de genomen veiligheidsmaatregelen inderdaad niet overbodig waren, zelfs al had men geen waarschuwing ontvangen.

In het drukke gedoe, dat in huis heerste, zag Raffles geen spoor meer van Bratonne en dat maakte hem een beetje ongerust. Hij besloot zijn ogen goed open te houden en verder de zaken hun gewone gang te laten gaan. Een paar malen werd hij nog aangesproken door Baron Vermin, die tussen de drukte van voorstellen door, nog wel even gelegenheid vond om Raffles nog eens en nog eens zijn dank te betuigen en te vragen of er iets bizonders aan de hand was. Maar telkens kon Raffles het magere mannetje gerust stellen.

Om zeven uur klonk de gong voor het diner. Men had dus nog een half uur de tijd om zich te kleden.

Raffles en Brand hadden hier spoedig mee gedaan en gingen vlug naar beneden om een oogje in het zeil te houden. Hun maatregelen waren echter overbodig. Na de drukte van die middag schenen de salons als uitgestorven en ook de hall was geheel verlaten. Zij waren de enigen van de gasten, die zich reeds op de benedenverdieping bevonden.



Raffles zag dat voor de deur van het vertrek van de geschenken, de rollen verwisseld waren. De wacht was afgelost en Baxter was naar beneden gegaan om de inwendige mens te versterken, terwijl de Engelsman Sullivan in het vertrek was gaan zitten en de Hollander voor de deur de wacht hield.

Deze rechercheur zag er niet erg opgewekt uit. Dit was zo opvallend, dat Brand, die een goed hart had, naar de man toeging en hem vroeg of hem iets scheelde.

Zo goed en zo kwaad als het ging drukte de man zich in gebroken Engels uit, doch Brand kwam toch te weten, dat hem niets scheelde, ten minste niet lichamelijk. Hij beklagde zich er over, dat hij zich ongelukkig voelde. Hij had een groot gezin en wachtte al jaren op promotie. Toen het verzoek van Baron Vermin kwam, had hij zijn hoop voelen herleven, maar nu hij zag, dat de Engelse collega's de zaak als het ware in handen hadden genomen, begreep hij, achter het net te zullen vissen, tenminste, zo voegde hij er met een meewarig lachje bij, als er gevist moest worden.

Raffles liet zich de zaak uitleggen, keek de Hollander enige ogenblikken in de eerlijke, blauwe ogen en gaf hem toen te verstaan, dat het niet aan hem zou liggen, als hij uit deze zaak niet een mooie promotie sloeg.

Intussen had het uur van het diner geslagen en de gong klonk voor de tweede maal. Dit scheen het huis opnieuw tot leven te wekken. Op alle verdiepingen hoorde men deuren open en dicht doen, haastige, gedempte voetstappen klonken op portalen en gangen en weldra begaf zich een deftige stoet van dames in de fraaiste toiletten, en van heren, die allen zonder uitzondering in rok waren gekleed, naar de grote eet-

zaal, waar de tafel op feestelijke wijze schitterend gedekt was.

Raffles had een ereplaats naast baron Vermin en tegenover de bekoorlijke bruid, die er in haar wit zijden bruidstoilet allerliefst uitzag.

Zodra de gasten allen gezeten waren, zocht Raffles met de ogen naar Brattonne, die hij aan de overzijde, naast een tanige, oude jonge juffrouw zag zitten.

Raffles lachte inwendig. Hij gunde zijn aartsvijand dit pretje van harte.

Charles Brand was in een druk gesprek gewikkeld met een bekoorlijke jonge dame, een vriendin van de bruid.

Daar de jongelui de volgende ochtend na de huwelijksinzegening alleen nog maar de lunch op het kasteel zouden gebruiken en daarna op reis zouden gaan, werd deze maaltijd als het hoogtepunt van het feest beschouwd.

Dit was het dan ook zeker. Bij het dessert werden enorme schalen met het prachtigste fruit binnen gedragen, de champagnekurken knalden en juist zou de bruid volgens oud gebruik de grote bruidstaart aansnijden, toen er een dof gerucht klonk. Het was vaag en onbestemd en maakte de indruk te midden van het geroezemoes van stemmen, alsof men plotseling een paar zeer zware kisten verplaatste en over de vloer schoof. Dit geluid hield enige seconden aan en was, ofschoon niemand op dit ogenblik er de betekenis van raadde, zo doordringend en zo onheilspellend, dat onmiddellijk het geroezemoes der stemmen verstomde.

De bruid legde het zilveren voorsnijmes neer en zonk doodsbleek in haar stoel terug. De bruidegom boog zich beschermend over haar heen en de baron beefde over geheel zijn mager lichaam.

## HOOFDSTUK V. DE DIEFSTAL

Nog was het vreemde, alarmerende geluid niet geheel weggestorven, toen Raffles reeds van zijn plaats was opgesprongen en naar de deur snelde. De

lakeien, die ook danig geschrokken waren, weken vlug terzijde om hem doorgang te verlenen en slechts enkele ogenblikken later stond hij reeds in de gang



en voor de deur van het vertrek, waar de geschenken tentoongesteld waren.

Baron Vermin had zijn angst overwonnen en was hem nagegaan, terwijl Brand en Markies Bratonne hetzelfde deden.

De deur van de kamer stond open en wat zij zagen was wel in staat hen met verbazing en schrik te vervullen. Een frisse luchtstroom kwam hen tegemoet. Twee grote openingen, waar eens de vensters waren geweest, gaapten in de muur. Inspecteur Sullivan zat nog op zijn plaats aan het hoofdeinde der tafel en leunde met zijn hoofd op zijn armen, die gevouwen op de tafel lagen. De Hollandse rechercheur stond over hem heen gebogen, met ogen, vol van schrik. En heel in de verte hoorde men het geluid van een automobiel, die zich met grote snelheid verwijderde.

De kamer scheen, als men de hout-splinters en de glasscherven niet mede rekende, geheel gewoon, het was alsof men haar niet betreden had. Op de tafel lag nog het witte damasten tafellaken, de geschenken lagen op hun gewone plaats, zelfs de glazen kast in het midden, liet nog alle juwelen bewonderen, alleen... het middenstuk, de familie-diamanten, de prachtige, waardevolle diadeem was verdwenen.

In één oogwenk had Raffles de toestand overzien; hij dacht enkele ogenblikken na en keerde zich toen op de hielen om. De eerste, die hij zag, was Markies Bratonne, die hij één ondeelbaar ogenblik in de ogen zag. Toen wendde hij zich tot de gastheer en verzocht deze zo spoedig mogelijk de gasten, die zich in de deuropening verdrongen, naar de eetzaal terug te keren.

Raffles nam de leiding in handen.

— Baron Vermin, zei hij op kalme toon, die iedereen moest geruststellen, zoals u ziet, heeft er een ontploffing plaats gehad en u hebt ook de auto gehoord, waarmede de dieven zich verwijderden. Laat onmiddellijk telefoneren naar alle dorpen en steden in de omtrek, of nog beter, doet u het zelf. U weet het best wat u zeggen moet.

Inspecteur Baxter moet daarna onmiddellijk hulp halen voor zijn mede-

werker, die mij toeschijnt gewond te zijn. Laat een auto komen en breng een dokter mee; zodra deze hier is, kunt ge in dezelfde auto verder op informatie uitgaan, tenminste... als ge dit wenselijk acht.

Vervolgens wendde hij zich tot Brand en Bratonne.

— Zouden de heren zo goed willen zijn, de gewonde weg te brengen? Het beste is hem ergens op een divan te leggen tot de dokter komt.

Op hetzelfde ogenblik werd de deur geopend en liet een lakei een bejaard heer binnen met een gouden bril op de neus. Men behoefde niet te vragen of hij dokter was. Een der bedienden had hem direct gehaald.

Een kort onderzoek bracht aan het licht, dat Sullivan met een scherp, dun voorwerp in de hals was gestoken. Met een fijn pincet had de dokter het spoedig verwijderd en toonde het Raffles.

— Is de man dood? vroeg Raffles met een zijdelingse blik op Bratonne.

— Neen, antwoordde de dokter, ofschoon het geen haar heeft gescheeld. Twee centimeter hoger en de grote hersens waren geraakt. Het is een vreemd projectiel, waarmede men hem heeft gewond, ik heb een dergelijk voorwerp nog nooit in mijn practijk gezien.

Met een glimlach verwijderde zich de geneesheer, die voor een dorpsdokter zich al zeer bekwaam had getoond en weinig nieuwsgierig scheen te zijn naar de toedracht der zaak.

Eerst nadat de dokter zich verwijderd had, wendde Raffles zich tot de Hollandse rechercheur, die door het voorvallene tamelijk geschokt bleek te zijn. Brand ging de eetzaal binnen en haalde een der gasten, die als tolk zou fungeren.

— Vertel me nu eens duidelijk wat er gebeurd is? vroeg Raffles.

— Ik stond voor de deur in de gang, zei de Hollandse politiemann, en maakte juist bij mijzelve de opmerking, dat het overal, behalve in de eetzaal, doodstil was in huis; alleen uit het sousterrain, waar de keuken is, hoorde ik nu en dan gerammel van borden en schalen. Plotse-ling hoorde ik de ontploffing. Ik vloog



naar de deur, maar deze was, zoals afgesproken, aan de binnenkant gesloten. Het duurde misschien tien tellen voor ik de sleutel uit mijn zak en de deur geopend had. Toen ik binnenkwam waren vensters en luiken reeds tot splinters, de diadeem in de glazen kast was verdwenen en inspecteur Sullivan leunde met het hoofd en armen, juist zoals u hem hebt gevonden. Van de dievans was geen spoor te zien, alleen hoorde ik een auto met razende spoed wegrijden.

— Dank u wel, uw verklaring is zeer duidelijk. Dus u hebt, na de ontploffing niet langer dan enige seconden werk gehad om de kamer binnen te gaan?

— Hoogstens tien tellen, mijnheer.

— Uitstekend. Ik zou gaarne willen, dat u in mijn nabijheid blijft. En jij, Charles, ga naar de eetzaal terug met de markies. Ik wil hier graag even alleen zijn.

Bratonne haalde zijn schouders op, doch ging heen zonder een woord te zeggen, gevolgd door Brand.

Toen zij alleen gebleven waren, draaide Raffles alle lichten op en ging op de stoel zitten, waar de ongelukkige Sullivan had gezeten. Hij vouwde de handen achter zijn hoofd samen en bleef in gepeins naar het plafond staren, alsof hij daar de oplossing van het raadsel zocht. Na een minuut begon hij te fluiten, terwijl een zeventiende lachje om zijn lippen speelde.

Vervolgens stond hij op en ging de kamer uit, nadat hij de rechercheur verzocht had op zijn post te blijven. Enkele ogenblikken later kwam hij met de oudste knecht, een reeds bejaard man, terug. Het kostte hem enige moeite om zich in het Engels verstaanbaar te maken, doch met gebaren en tekens kreeg hij toch te horen wat hij verlangde.

Hij wilde weten wie de logeerkamer had, die boven het vertrek was gelegen. Het verwonderde hem niet te horen, dat die kamer aan Markies de Bratonne was toegewezen.

Zie zo, zei Raffles zich in de handen wrijvend, dan is alles zo ver in orde. Vervolgens gaf hij de bediende te ver-

staan, dat de ruiten en de luiken zo spoedig mogelijk moesten worden dichtgespijkerd.

Toen pas ging hij naar de eetzaal terug, waar aller blikken op hem waren gevestigd.

Hij begaf zich naar de stoel van de gastheer, fluisterde hem enige woorden in het oor en nam toen doodbedaard zijn plaats aan tafel weer in.

— Lord Aberdeen, zei Baron Vermin, terwijl hij opstond en het gezelschap toesprak, heeft mij zoeven de verzekering gegeven, dat alles in orde komt en dat het niet lang meer zal duren of de diamanten zijn weer in mijn bezit, terwijl hij de gasten beleefd verzoekt te doen alsof er niets gebeurd is, daar er geen enkele reden is om de feestvreugde te bederven.

De avond verliep verder naar wens, er werden enige liederen gezongen en Raffles verbaasde het gezelschap door een schitterende improvisatie aan de vleugel.

Daar de huwelijksvoltrekking de volgende ochtend tamelijk vroeg zou plaats vinden, werd het feest niet tot laat in de avond voortgezet. Nog voor het elf uur geslagen had, begaven de gasten zich naar hun kamers, nadat zij zich hadden kunnen verzekeren. Dat men in die tussentijd de opening, die door de ontploffing was veroorzaakt, met dikke planken had dichtgetimmerd.

\* \* \*

Op hun kamer gekomen keek Brand zijn vriend met een vragende blik aan.

— Je begrijpt er zeker niet veel van, hé Charles, zei Raffles lachend.

— Neen, Edward, geen zier.

— Nu, ik ook niet in het begin, maar nu begint me alles duidelijk te worden. Die ontploffing is natuurlijk alleen camouflage geweest. Hoe handig men ook geweest is, in de korte tijd, die verlopen is tussen de ontploffing en het binnenkomen van de Hollandse rechercheur hebben de dieven de slag niet kunnen slaan. Dat was al geschied, voor de ontploffing plaats had en ik had gauw in de gaten hoe het gebeurd was. Bratonne heeft natuurlijk de hand in het spel.

— Vind je het dan niet gevaarlijk



om dat heerschap zijn gang te laten gaan?

— Volstrekt niet. Hij zal er natuurlijk wel voor oppassen, dat niemand hem zal verdenken.

— Maar ik begrijp nog steeds niet hoe je de diadeem terug denkt te krijgen. Ik zie tussen een en ander niet veel verband.

— Ik zie nog helemaal geen verband, maar laten we de gebeurtenissen niet

vooruitlopen; morgen is er wéér een dag. Ik weet niet hoe het komt, misschien is het wel van de zware dennenucht, maar ik ben zo slaperig, dat ik naar bed verlang en jij, Charles?

— Nu, de voorvallen van hedenavond hebben me wel een beetje uit m'n gewone doen gebracht, maar ik denk wel, dat ik zou kunnen slapen, alleen wil de gedachte me niet met rust laten, dat alles safe is. Ik ben bang, dat de prooi ons in de nachtelijke uren ontsnapt.

## HOOFDSTUK VI.

### EIND GOED AL GOED

De volgende ochtend was het reeds vroeg dag. De beide vrienden hadden uitstekend geslapen en bemerkten al spoedig aan het heen en weer geloop, dat de bedienden en misschien ook reeds enige gasten opgestaan waren. Raffles lag enige ogenblikken klaar wakker in zijn ruim ledikant en peinsde, met de ogen op de zoldering gevestigd.

Eensklaps gooide hij de dekens op zij en stond op.

Door de verbindingsdeur riep hij Brand toe, dat hij reeds op was en van plan zo spoedig mogelijk naar beneden te gaan.

Brand riep hem toe er aan te denken, dat zij zich meteen officieel moesten kleden, hetgeen de huwelijksplechtigheid vereiste, zodat beide vrienden, toen het een half uur later was, gerokt en wit gedast hun kamers uitkwamen.

Raffles spoedde zich naar beneden, sloeg een dunne overjas om en ging naar buiten. Hij gaf zich het air alsof hij van de frisse ochtendstond wilde profiteren, maar kwasi onverschillig slenterde hij achter het huis om en gaf zijn ogen goed de kost.

Dàar in de verte hoorde hij eensklaps het getoeter van een autohoorn en spoedig reed een gehuurde auto het voorplein op, waaruit hoofdinspecteur Baxter sprong.

Teleurstelling was op diens gelaat te lezen.

— En? vroeg Raffles.

— Niets, mylord. Nadat ik een half uur gereden had, liep de linkervoorband

leeg. Toen de chauffeur klaar was met het omleggen van een nieuwe band, zag hij, dat de rechtervoorband ook al plat was. Bij nader onderzoek bleek, dat de banden alle vier doorboord waren. Daar stond ik! Goede raad was duur. Ik heb voor alle zekerheid, voor ik een hotel opzocht, nog eens alle politiebureaux in de omtrek opgebeld, maar ik twijfel er aan of het veel zal geven.

— We zullen zien, inspecteur, zei Raffles, ik geloof, dat uw Hollandse collega er wat méér van weet, maar hij wil niemand iets zeggen.

Raffles trad weer op het huis toe en juist toen hij de hall binnenging, zag hij hoe Baron Vermin werd aangesproken door Bratonne.

— Ach, baron, wilt u zo goed zijn mij even het adres te geven van een hoedenfabrikant of winkelier, hier in het dorp; door een ongelukkig toeval is mijn zijden hoed beschadigd en ik wilde mijn bediende even sturen om hem op te laten persen, zei de markies.

Raffles ging een der salons binnen, doch bleef vlak achter de deur, die hij niet geheel dicht deed, staan, zodat hem geen woord ontging.

— Met genoegen, zo hoorde hij de krijsende stem van de baron antwoorden, maar hier in het dorp is zo iemand niet te vinden. Ik zou u wel een van mijn hoeden willen lenen, maar ik vrees, dat u die veel te klein zullen zijn. Wij hebben echter nog een uur de tijd, voor de plechtigheid begint. Ik zal even een auto laten voorkomen, dan kunt u uw



bediende nog wel naar Utrecht sturen. Ik zal het adres opschrijven, dan kan hij zich niet vergissen.

Even later hoorde Raffles de markies de baron bedanken en hij begreep, dat het ogenblik van handelen nu was gekomen.

Hij wachtte nog even om zeker te zijn, dat de markies zich verwijderd had liep toen snel naar het achtergedeelte van het huis, waar hij door een raam nog juist kon zien hoe de markies zijn donkerkleurige bediende iets toefluisterde en hem toen tersluiks een pakje in de hand drukte.

Nu wist Raffles genoeg. Bij drie treden tegelijk vloog hij de grote trap op en fluisterde Brand, die juist zijn kamer uitkwam, iets toe. Brand ging onmiddellijk zijn kamer weer in en kwam er even later weer uit met de bekende zwart lakense, met rode zijde gevoerde cape om en de hoogzijden hoed op het hoofd.

Raffles ging ook zijn kamer in, maakte zijn koffer open, haalde daar een pakje uit, stak dit in zijn zak, sloeg eveneens zijn cape om en snelde als een wervelwind naar beneden.

Brand stond reeds voor de geopende deur.

Met grote passen gingen beide vrienden de oprijlaan in. Zowat halverwege hoorden zij een automobielhoorn achter zich. Zij draaiden zich om en zagen wat zij verwacht hadden.

In een auto die door de chauffeur van Baron Vermin werd bestuurd, zat de donkere bediende van Markies de Bratonne met een hoedendoos op zijn knieën.

Raffles gaf de chauffeur een teken stil te houden, waaraan de man onmiddellijk voldeed.

— Wij moeten ook even naar Utrecht gaf hij de man te kennen en ge wilt ons zeker wel tegelijk medenemen, niet waar?

Voor de chauffeur kon antwoorden, waren de beide vrienden reeds ingestapt.

Nog vóór de auto zich weer in beweging had gezet, voelde de inzittende, die met een onrustige blik de twee

heren had zien instappen, hun handen als een paar ijzeren boeien om zijn polsen.

— Zo, zo, vriendje, jou hebben we, zei Raffles zachtjes.

De man wilde zich nog verweren en deed heftige pogingen om vrij te komen, maar plotseling keek hij in de loop van een revolver, zodat hij verder maar stil bleef zitten.

Raffles gaf de chauffeur een teken terug te keren.

Deze, die bij de heftige bewegingen, die de gevangene gemaakt had, al omgekeken had, scheen de toedracht der zaak half en half te begrijpen en voldeed onmiddellijk aan het bevel.

Het toeval wilde, dat juist voor de ingang van het huis de baron met een paar gasten stond te praten, toen de auto terug kwam.

Raffles tikte tegen de ruit en een bediende opende het portier.

— Ach baron, wilt u zo goed zijn even die hoedendoos van deze vriend open te maken. Ik geloof, dat er een verrassing voor u in zit.

De baron opende de doos en slaakte een kreet van verrassing. Daar, voor hem, op de bodem van de zijden hoed, die de doos bevatte, schitterde en flonkerde de vermiste diadeem.

De baron nam het kleinood er uit en snelde er mee de trappen op.

Raffles wierp zijn vriend een veelzeggende blik toe, liet hem de zorg voor de arrestant over en snelde de baron achterna.

— Baron Vermin, zei hij, zijn gastheer aansprekend, als ik u nu een raad mag geven, laat dan onmiddellijk de diadeem in een stevige koffer wegsluiten. Wacht, geeft u het mij maar even, ik zal er wel voor zorgen, stuurt u de knecht maar hierheen.

Raffles ging de bibliotheek binnen en deed de deur op slot. Enkele minuten later was de baron, vergezeld door een lakei, die een stevige lederen koffer droeg, in het vertrek terug.

De koffer werd geopend en Raffles wilde het étui er in leggen, toen de baron hem tegenhield en vroeg:

— Ach, mylord, ik ben u toch



zo dankbaar, dat u mij weer in het bezit hebt gesteld van mijn eigendom; ik zou het graag nog even willen zien, voor het weggebracht wordt.

Raffles scheen een ogenblik te aarzelen, maar het was zo kort, dat de baron het niet eens bemerkte en het étui lag in zijn handen.

De baron opende het, keek de diadeem met 'n liefdevolle blik aan, zoals alleen een gierigaard een dergelijk zielloos voorwerp kan aanzien, streek er even met zijn magere handen, als liefkozend over heen, deed het étui toen weer dicht en plaatste het in de koffer, die hij direct daarna afsloot.

— Johan, zei hij tot de knecht, breng de koffer naar mijn kantoor, ik volg je.

In zijn studeervertrek aangekomen, opende de baron de kluis, deed de koffer daarin en sloot de stalen deur weer dicht. Toen haalde hij opgelucht adem en ging met een glimlach op de lippen naar beneden.

Toen hij Raffles zag, kwam hij naar hem toe om hem nogmaals de hand te drukken.

— Mylord, u hebt mij zeer aan u verplicht, maar ik zou toch wel eens willen weten, hoe u er achter zijt gekomen, dat die man de dief was.

— Wel baron, dat zou ik met genoeg doen, zei Raffles met een lachje, maar ik kan het niet. En wel om de eenvoudige reden, dat niet ik, maar de Hollandse rechercheur het geheim heeft opgelost. Maar de man is te eenvoudig om het u in kleuren en geuren te vertellen en daarom zal ik het maar voor hem doen.

Hij begaf zich naar de kamer, waar de ontploffing had plaats gehad.

— Toen wij hier gisteravond zo stonden te kijken, vervolgde Raffles, en de ruïne zagen, die de dieven hadden aangericht, bedacht de Hollandse politiemann, dat het onmogelijk was geweest, dat de dieven in zo'n korte tijd als tussen het geluid van de ontploffing en zijn binnenkomen was verlopen, de diefstal hadden kunnen plegen. Hij leidde daaruit af, dat de diefstal reeds gepleegd was, voor de ontploffing plaats had en dat deze laatste alleen moest dienen om

ons op een dwaalspoor te leiden. Hij ging toen zoeken en vond iets zeer interessants. Gaat u even mee naar boven?

Toen zij de deur uitkwamen, kwamen juist Brand en Bratonne voorbij.

— Gaan de heren even mee? Het zal voor hen ook wel interessant zijn, zei Raffles op opgewekte toon.

Het viertal ging naar boven en trad de kamer binnen, die door Bratonne werd bewoond. Deze keek Raffles een ondeelbaar ogenblik van een seconde aan, maar Raffles keek hem vast in het gelaat.

— Ziet eens hier, heren, ging Raffles voort Terwijl wij gisteravond aan tafel zaten, deed hij dit:

Raffles sloeg een punt van het tapijt om en wees op een los zittend blok in de parketvloer. Het volgend ogenblik had hij het er uit gelicht. In het ontstane gat wees hij op een pen. Deze pen vatte hij aan en wederom had hij een dergelijk blok in zijn hand. Dit blok is van de zoldering van het vertrek dat wij zoeven hebben verlaten. Kijkt u maar eens.

Hij maakte ruimte en men kon een blik werpen door het gat in de kamer daar beneden. De glazen kast bevond zich daar direct onder.

— Nu u dit ziet, kunt u zeker wel begrijpen, dat hiermede de Engelse politiemann, inspecteur Sullivan, die de wacht had, spoedig onschadelijk was gemaakt. Het projectiel werd hem met een blaaspijp in de hals geschoten.

Hij strekte zijn hand uit, waarop enige kleine pijltjes lagen, precies gelijk aan het ene, dat de dokter de vorige dag uit de hals van inspecteur Sullivan had gehaald.

— Als dat eenmaal gebeurd was, heeft de dief, door middel van een soort hengelstok, het deksel van de glazen vitrine afgewipt en vervolgens de diadeem aan de haak geslagen. Toen heeft de ontploffing plaats gehad, welke natuurlijk is veroorzaakt door een helper buiten, dezelfde die er toen met de auto van door is gegaan.

Met kimmende verwondering had de baron het verhaal van zijn gast aan-



gehoord. Toen keek deze Markies de Bratonne aan.

Bratonne weerstond rustig de door-dringende blik.

— Neen baron, hernam Raffles lachend, u mag er Markies de Bratonne niet op aankijken; hij zat rustig bij ons aan tafel, toen zijn bediende dit kunststuk volbracht.

\* \* \*

— Wel Charles, vroeg Raffles diezelfde avond, toen zij op het dek van de Batavierboot, die de vrienden wederom naar Engeland zou brengen, heen en weer liepen, wel, Charles, heb je je geamuseerd in Holland, is het tochtje je goed bevallen?

— Uitstekend, Edward, antwoordde Brand, jou ook?

— Best hoor, antwoordde deze, ik vind, dat ons uitstapje in alle opzichten geslaagd mag genoemd worden.

— In alle opzichten, Edward?

— Zeker, waarom niet? Je doet alsof je vindt, dat er iets aan ontbrak.

— Nu ontbreken niet zo zeer, alleen vind ik, dat je de laatste dagen meer de detective hebt gespeeld, dan de rol die je anders bij dergelijke gelegenheden opneemt.

— Dat ben ik niet met je eens, amice. Laten we de rekening eens opmaken.

In de eerste plaats heb ik uitstekend werd verricht door die arme Hollandse rechercheur een mooie kans op promotie te geven. Ik heb hem een schriftelijke getuigenis in de handen geduwd, die hem een heel eind verder zal brengen. Ook heb ik hem een bankje van 100 pond sterling in de handen gestopt. Je had zijn ogen eens moeten zien. Hij kon het eerste ogenblik van blijde verbazing geen woord zeggen. Ten slotte heb ik hem de raad gegeven de Engelse taal te leren, omdat hem dat in verdere loopbaan goed te pas zal komen.

Ten tweede heb ik mijn weddenschap van tien duizend pond sterling met Bratonne gewonnen. Hij heeft me heel eerlijk direct een chèque gegeven.

— Ben je er zeker van, dat hij voldoende geld op de bank heeft staan en dat die chèque geen mystificatie is? vroeg Brand achterdochtig.

— O neen, dan ken je Bratonne niet. Ik ben even zeker van het geld als van het feit dat zijn tanige knecht geen dag achter slot en grendel blijft. Bratonne zal er wel voor gezorgd hebben, dat de man de nodige gereedschappen heeft gekregen, om zich uit zijn gevangenis te bevrijden. Dat arrestantenhok in Geerentein biedt voor zo'n geslepen heerschappij niet de minste moeite. Ik heb er zo'n idee van, dat ze met hun beiden al lang weer over de Hollandse grenzen zijn. Die tienduizend pond sterling zijn dus nummer twee. Ten derde heb ik een goed werk verricht door de arme bloedverwanten van baron Vermin een chèque te sturen op de Banque de Paris. Ik denk, dat de vijf en twintig duizend pond sterling hen buitengewoon welkom zullen zijn.

— Heb je al die mensen geld gezonden? vroeg Brand verbaasd, en je zou dat alleen doen, als je de baron zijn familiediamanten afhandig had kunnen maken. Ik heb wel gezien, dat je je buitengewoon hebt ingespannen om ze hem na de diefstal terug te bezorgen en heb me daarover verwonderd, maar ik heb niet gezien...

— Kom eens even mee, Charles, zei Raffles lachend en hij trok zijn vriend de dekhut in, die hun voor deze reis was toegewezen.

Toen Raffles zich verzekerd had, dat de deur goed gesloten was, haalde hij iets uit zijn zak. Het was een donker-groen étui, dat hij opende en Brand voorhield.

— Wat zeg je daarvan, amice? vroeg hij met een guitig lachje.

Brand kon het eerste ogenblik zijn ogen niet geloven. Voor hem zag hij op het donkerrode fluweel de kostbare diadeem van Baron Vermin schitteren.

— Wel allemensen! liet Brand zich eindelijk ontvallen. Heb je het toch op de kop getikt? Hoe heb je daar in 's hemelsnaam kans toe gezien? Je bent een duivelskunstenaar, Edward!

Raffles deed het étui weer dicht, sloot het in zijn stalen hutkoffer en ging de hut weer uit, zijn vriend meetrekkend.

— Kom mee op het dek, Charles, de nacht is heerlijk, het is bijna windstil



en ik heb niet de minste slaap. We zullen nog wat op en neer wandelen en onderwijl zal ik je het een en ander vertellen. Toen je op de heenreis aan mij vroeg wat ik toch gedaan had, toen ik de gehele dag bijna in mijn geheim laboratorium had doorgebracht, was ik met iets bezig, waarvan ik niet zeker wist hoe de uitslag zou zijn. Zoals je weet, bezit ik een hele collectie valse diamanten en het plan was bij me opgekomen om een copie te maken van de diadeem, die je zoeven hebt gezien. Ik had hem intertijd, toen hij nog in het bezit was van de andere familietak der Villefranche's, gezien, maar ik was in de loop der jaren de details vergeten. Gelukkig kwam mij die ochtend het pas verschenen nummer van The Illustrated London News te hulp. Ik vond daarin melding gemaakt van het huwelijk van freule Villefranche Vermin, terwijl een zeer fraaie afbeelding van het kostbare kleinood daarnevens was afgedrukt. Met behulp van die afbeelding heb ik toen, zo goed als ik kon, een copie gemaakt. Nu zal het je wel duidelijk zijn, waarom je die ochtend het nummer van dat tijdschrift miste.

— Dus, als ik je goed begrijp, heeft Baron Vermin op het ogenblik de nagemaakte diadeem en jij de echte?

— Daar heb je de spijker heel juist op de kop getikt, amice, zei Raffles lachend.

— Maar wanneer heb je daar de kans toe gehad, Edward?

— Nu, je zult je herinneren, dat ik je vanochtend vroeg om je cape om te

slaan, daar ik dit ook wilde doen. Je maakte toen nog de opmerking, dat deze dracht voor een klein plaatsje als Geerenstein wel wat uitheems was. Maar ik drong aan en zoals het een goed vriend betaamt, deed je wat ik vroeg. Ik wilde, dat onze gastheer en de andere gasten zouden zien, dat deze dracht bij officiële gelegenheden in Engeland gebruikelijk is, en de aandacht dus niet alleen op mij zou vallen, want ik had die cape nog voor een ander doel nodig. Zoals je hebt gezien, nam ik het étui, dat de baron uit de hoedendoos van dat heerschap had gevist van hem over, om het in de koffer te sluiten. Toen de baron met de lakei terug kwam, had de verwisseling reeds plaats gehad en niet het echte, maar het valse sloot baron Vermin in zijn brandkast. Dààrvoor had ik de cape nodig, ik moest dat étui, dat nog al groot is, toch gemakkelijk en onzichtbaar kunnen opbergen, snap je? En de cape, dat weet je, is als een mantel der liefde, die veel ongerechtigheden bedekt. Een ogenblik heb ik doodsgangsten uitgestaan, namelijk toen de baron voor het wegsluiten het étui nog eens opende om de diadeem te bekijken. Ik zelf vond dat mijn imitatie nog al goed was geslaagd, maar het had toch kunnen zijn, dat hij het bedrog zou merken. Dat dit niet is gebeurd, beschouw ik als een compliment aan mijn vaardigheid als edelsmid. Het heeft me dan ook werkelijk nog al moeite gekost, ofschoon mijn moderne elektrische apparaten mij het werk wel hebben vergemakkelijkt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

## De Bende van de Pelikanen



# 10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.<sup>50</sup>

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer  
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN  
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

## BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266